

Środa, 20 stycznia 2021 r.

P9_TA(2021)0014

Prawa człowieka i demokracja na świecie w 2019 r. oraz polityka Unii Europejskiej w tym zakresie – sprawozdanie roczne za 2019 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2021 r. w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie – sprawozdanie roczne za 2019 r. (2020/2208(INI))

(2021/C 456/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka (PDPC) oraz inne traktaty i instrumenty ONZ dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „Kartą praw podstawowych”),
- uwzględniając Europejski filar praw socjalnych, w szczególności jego zasady 2, 3, 11 i 17,
- uwzględniając art. 2, 3, 8, 21 i 23 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 17 i 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej przedstawioną 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając 17 celów zrównoważonego rozwoju ONZ oraz Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz komentarze ogólne Komitetu Praw Człowieka ONZ,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz komentarze ogólne Komitetu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych ONZ,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz zalecenia ogólne oenzetowskiego Komitetu ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z 20 listopada 1989 r. i dwa protokoły fakultatywne do niej przyjęte 25 maja 2000 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych z 30 marca 2007 r.,
- uwzględniając deklarację polityczną Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie HIV i AIDS: On the Fast Track to Accelerating the Fight against HIV and to Ending the AIDS Epidemic by 2030 [Na szybkiej ścieżce do przyspieszenia walki z HIV i zakończenia epidemii AIDS do 2030 r.] przyjętą 8 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając Deklarację ONZ z dnia 18 grudnia 1992 r. o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 22 grudnia 2018 r. w sprawie globalnego wezwania do podjęcia konkretnych działań na rzecz całkowitej eliminacji rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pokrewnych przejawów nietolerancji oraz na rzecz kompleksowego wdrożenia deklaracji durbańskiej i programu działania i podjęcia działań następczych w związku z nimi,
- uwzględniając decyzję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 28 maja 2019 r. ustanawiającą 22 sierpnia Międzynarodowym Dniem Upamiętniającym Ofiary Aktów Przemocy ze względu na Religię lub Wyznanie,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2467 z 29 kwietnia 2019 r. w sprawie przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych,

Środa, 20 stycznia 2021 r.

- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz strategiczne podejście UE w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa na lata 2019–2024,
- uwzględniając podjętą przez UE i ONZ inicjatywę „Spotlight” dotyczącą eliminacji przemocy wobec kobiet i dziewcząt,
- uwzględniając pekińską platformę działania i program działania Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju oraz wyniki ich konferencji przeglądowych,
- uwzględniając konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 190 z 21 czerwca 2019 r. w sprawie eliminacji przemocy i molestowania,
- uwzględniając Deklarację na rzecz przyszłości pracy z okazji stulecia MOP z 21 czerwca 2019 r.
- uwzględniając protokół ustaleń z 16 sierpnia 2019 r. dotyczący współpracy między Programem Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska a Biurem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka,
- uwzględniając Konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych i Europejską kartę języków regionalnych lub mniejszościowych przyjętą 5 listopada 1992 r.,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwaną dalej „konwencją stambulską”) z 11 maja 2011 r., która nie została ratyfikowana przez wszystkie państwa członkowskie,
- uwzględniając Plan działania dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019 – „Prawa człowieka jako centralny element działań UE” z 28 kwietnia 2015 r. (JOIN(2015)0016), przyjęty przez Radę 20 lipca 2015 r., oraz jego przegląd śródkresowy z czerwca 2017 r. (SWD(2017)0254),
- uwzględniając plan działania dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024 przyjęty przez Radę 17 listopada 2020 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z 18 lutego 2019 r. w sprawie priorytetów UE na rok 2019 na forach ONZ zajmujących się prawami człowieka,
- uwzględniając konkluzje Rady z 17 czerwca 2019 r. w sprawie działania UE na rzecz wzmocnienia multilateralizmu opartego na zasadach,
- uwzględniając konkluzje Rady z 15 lipca 2019 r. w sprawie priorytetów UE na forum ONZ i na 74. posiedzenie jej Zgromadzenia Ogólnego,
- uwzględniając konkluzje Rady z 14 października 2019 r. w sprawie demokracji,
- uwzględniając przyjęte 24 czerwca 2013 r. Wytyczne UE na rzecz promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym (LGBTI),
- uwzględniając Wytyczne UE w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań, przyjęte w dniu 24 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając Wytyczne UE w sprawie kary śmierci uaktualnione przez Radę 12 kwietnia 2013 r., Wytyczne UE w sprawie wolności wypowiedzi w internecie i poza nim przyjęte przez Radę 12 maja 2014 r. oraz Wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka przyjęte przez Radę 14 czerwca 2004 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie praw człowieka dotyczące niedyskryminacji w działaniach zewnętrznych przyjęte przez Radę 18 marca 2019 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie praw człowieka dotyczące bezpiecznej wody pitnej i urządzeń sanitarnych przyjęte przez Radę 17 czerwca 2019 r.,
- uwzględniając zmienione wytyczne UE z 2019 r. w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania przyjęte przez Radę 16 września 2019 r.,

Środa, 20 stycznia 2021 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z 6 października 2020 r. zatytułowany „Komunikat z 2020 r. w sprawie polityki rozszerzenia UE” (COM(2020)0660), a także program geopolityczny na kadencję parlamentarną UE 2019–2024,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Europejskiej z czerwca 2020 r. pt. „Legal gender recognition in the EU: the journeys of trans people towards full equality” [Prawne uznanie płci w UE: droga osób transseksualnych do pełnego równouprawnienia],
 - uwzględniając wspólny komunikat Komisji z 25 listopada 2020 r. zatytułowany „Trzeci unijny plan działania w sprawie równości płci (GAP III) – Ambitny program na rzecz równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet w działaniach zewnętrznych UE” (JOIN(2020)0017), a także konkluzje prezydencji Rady z 16 grudnia 2020 r. w sprawie GAP III,
 - uwzględniając drugie badanie UE dotyczące osób LGBTI z 14 maja 2020 r. przeprowadzone przez Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) pt. „A long way to go for LGBTI equality” [„Długa droga do równości osób LGBTI”],
 - uwzględniając decyzję Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z 30 lipca 2020 r. w sprawie roli specjalnego wysłannika UE ds. promowania wolności religii lub przekonań poza UE,
 - uwzględniając sprawozdania specjalnego wysłannika UE ds. promowania wolności religii lub przekonań poza UE oraz sprawozdania intergrupy Parlamentu Europejskiego ds. wolności religii lub przekonań i tolerancji religijnej,
 - uwzględniając roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka i demokracji na świecie w 2019 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2017 r. w sprawie korupcji i praw człowieka w krajach trzecich ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lipca 2018 r. w sprawie łamania praw rdzennej ludności na świecie, w tym masowego wykupu gruntów rolnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2019 r. w sprawie wytycznych UE i mandatu specjalnego wysłannika UE ds. promowania wolności religii i przekonań poza UE ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie – sprawozdanie roczne za rok 2018 ⁽⁴⁾, a także swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sprawozdań rocznych za lata poprzednie,
 - uwzględniając wszystkie swoje rezolucje przyjęte w 2019 r. zgodnie z art. 144 Regulaminu, dotyczące łamania praw człowieka, demokracji i praworządności (znane jako rezolucje w trybie pilnym),
 - uwzględniając Nagrodę im. Sacharowa za wolność myśli, którą w 2019 r. przyznano Ilhamowi Tohtiemu, ujgurskiemu obrońcy praw człowieka, profesorowi ekonomii, orędownikowi praw mniejszości ujgurskiej w Chinach i więźniowi politycznemu przetrzymywanemu w Chinach,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię przedstawioną przez Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0259/2020),
- A. mając na uwadze, że obchodzona w 2019 r. dziesiąta rocznica wejścia w życie Karty praw podstawowych przypomniła Unii o wyrażonym przez nią zobowiązaniu, wynikającym także z Traktatów, do zdecydowanego kontynuowania działań na rzecz ochrony, propagowania i przestrzegania praw człowieka, zarówno w jej granicach, jak i poza nimi; mając na uwadze, że przy tej okazji UE ponownie potwierdziła, że zobowiązuje się pozostać wpływowym podmiotem na arenie światowej i dalej odgrywać wiodącą rolę jako światowy obrońca demokracji i praw człowieka;

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 20.9.2018, s. 82.

⁽²⁾ Dz.U. C 118 z 8.4.2020, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. C 411 z 27.11.2020, s. 30.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0007.

Środa, 20 stycznia 2021 r.

- B. mając na uwadze, że równouprawnienie płci jest podstawową wartością UE, a prawo do równego traktowania i niedyskryminacji jest prawem podstawowym zapisanym w Traktatach i Karcie praw podstawowych, a także mając na uwadze, że uwzględnianie aspektu płci powinno być zatem wdrażane i włączane jako zasada horyzontalna we wszystkich działaniach i obszarach polityki UE;
- C. mając na uwadze, że chrześcijanie są najbardziej prześladowaną grupą religijną na świecie i że stanowią 80 % wszystkich osób prześladowanych ze względu na wyznanie; mając na uwadze, że prześladowania te przybierają różne formy, począwszy od codziennej dyskryminacji w edukacji, zatrudnieniu i życiu społecznym, poprzez ograniczenia dotyczące wszelkich form wyrażania opinii, a skończywszy na fizycznych atakach na wspólnoty chrześcijańskie, które to ataki niemal wyczerpują znamiona ludobójstwa w świetle międzynarodowej definicji tego pojęcia przyjętej przez ONZ;
- D. mając na uwadze, że deklaracja pekińska i pekińska platforma działania z 1995 r. od 25 lat podkreślają znaczenie równych praw i szans dla kobiet, jak również równego udziału kobiet w podejmowaniu decyzji oraz w procesie umacniania demokracji;
- E. mając na uwadze, że fakt, iż kobiety nie są zaangażowane w rozwój sztucznej inteligencji, zwiększa ryzyko uprzedzeń; mając na uwadze, że edukacja w dziedzinie nauk ścisłych jest ważna dla zdobycia umiejętności, godnej pracy i przyszłościowego zawodu, a także dla przełamania stereotypów dotyczących płci, według których są to typowo męskie dziedziny, tak by umożliwić kobietom pełne korzystanie z praw człowieka;
- F. mając na uwadze, że podczas obchodów 30. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka w listopadzie 2019 r. UE podkreśliła swoje zaangażowanie na rzecz opracowania kompleksowej strategii dotyczącej praw dziecka i praw rodziców oraz umieszczenia ich w centrum polityki UE; mając na uwadze, że 20 listopada 2019 r. Parlament był gospodarzem specjalnej konferencji, na której poruszono szereg kwestii, w tym wyzwania związane z ochroną praw dziecka w ciągle zmieniającym się świecie cyfrowym, zwłaszcza w odniesieniu do zakazu dostępu do pornografii dziecięcej oraz zwalczania nękania i przemocy, z przewyciężaniem barier uniemożliwiających dzieciom korzystanie w pełni z ich praw oraz z uwzględnianiem zmieniającego się charakteru konfliktów zbrojnych i ich wpływu na przyszłość dzieci, a także wpływu tych konfliktów na rozwój, edukację i późniejsze życie, przy czym w dyskusji wzięto pod uwagę wypowiedzi dzieci;
- G. mając na uwadze, że kryzys wywołany światową pandemią COVID-19, sposoby, w jakie państwa na niego zareagowały, pogłębiające się nierówności i trudności, jakie spowodował, zwłaszcza w przypadku najsłabszych oraz najbardziej zmarginalizowanych grup, a także kobiet, oraz wpływ tego kryzysu na stosunki międzynarodowe, międzynarodowy ład oparty na zasadach oraz na konflikty mają długofalowe konsekwencje dla wszystkich kwestii związanych z poszanowaniem praw człowieka;
- H. mając na uwadze, że, tytułem przykładu, kryzys spowodowany pandemią doprowadził w większości państw do przyjęcia środków nadzwyczajnych ograniczających wolności umożliwiające korzystanie z wielu praw człowieka, w tym przede wszystkim swobodę przemieszczania się i wolność zgromadzeń, lub do ustanowienia nowych środków nadzoru, aby zapobiegać rozprzestrzenianiu się wirusa wywołującego COVID-19; mając na uwadze, że środki te wywołały uzasadnione wątpliwości co do ich konieczności, legalności, proporcjonalności, niedyskryminującego charakteru, czasu obowiązywania i konsekwencji, w duchu ochrony podstawowych wolności w perspektywie krótko- i długoterminowej; mając na uwadze, że pandemii towarzyszą również dalsze negatywne tendencje podważające demokrację i powodujące kurczenie się przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego w niektórych krajach;
- I. mając na uwadze, że globalna recesja spowodowana pandemią może skłonić rządy do priorytetowego potraktowania ożywienia działalności gospodarczej i przyciągania inwestycji; podkreśla, że nie powinno to odbywać się kosztem ich ambicji w zakresie celów i standardów politycznych w niektórych innych obszarach, takich jak ochrona praw człowieka, działania w dziedzinie klimatu i walka z ubóstwem, zwłaszcza ubóstwem dzieci i ich rodzin;
- J. mając na uwadze, że rosnąca liczba ruchów autorytarnych i populistycznych na świecie stanowi zagrożenie dla wartości i zasad leżących u podstaw Unii;
- K. mając na uwadze, że nieliberalne rządy w coraz większej mierze oddalają się od ścieżki dojrzałych demokracji i zachodnich standardów demokratycznych, umacniając się na stanowiskach, które prowadzą do ciągłych i umyślnych naruszeń praw człowieka; mając na uwadze, że takie nieliberalne rządy ograniczają podstawowe prawa i wolności, stwarzając fałszywe pozory legitymizacji wyborczej w drodze wyborów, których nie można uznać za wolne, uczciwe ani przejrzyste;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

- L. mając na uwadze, że alarmujące sytuacje środowiskowe, w tym zmiana klimatu i wylesianie, są wynikiem działalności człowieka i skutkują naruszeniami praw człowieka nie tylko wobec osób bezpośrednio nimi dotkniętych, lecz także wobec ludzkości w ogóle; mając na uwadze, że należy uznać związek między prawami człowieka a ochroną środowiska; mając na uwadze, że zapewnienie dostępu do wody jest kluczowe dla zapobieżenia napięciom w niektórych regionach;
- M. mając na uwadze, że większa spójność między polityką wewnętrzną i zewnętrzną UE oraz między poszczególnymi dziedzinami polityki zewnętrznej UE jest niezbędna do udanej i skutecznej polityki UE w dziedzinie praw człowieka; mając na uwadze, że polityka wspierająca prawa człowieka, demokrację, praworządność i walkę z bezkarnością powinna być włączana w główny nurt polityki UE we wszystkich innych dziedzinach mających wymiar zewnętrzny, takich jak rozwój, migracja, bezpieczeństwo, walka z terroryzmem, prawa kobiet i równouprawnienie płci, rozszerzenie UE i handel; mając na uwadze, że większa spójność powinna umożliwiać UE szybszą reakcję na naruszenia praw człowieka w ich początkowej fazie oraz większą aktywność i wiarygodność jako podmiotu broniącego praw człowieka na szczeblu światowym;
- N. mając na uwadze, że pełne poszanowanie praw człowieka i standardów europejskich przez partnerów i sąsiadów UE, w tym pod względem zarządzania kryzysem uchodźczym i działań podejmowanych w związku z migracją, należy do podstawowych priorytetów Unii Europejskiej; mając na uwadze, że obawy budzi spowodowana pandemią COVID-19 sytuacja w zakresie praw człowieka w państwach sąsiednich, które muszą podjąć w związku z tym odpowiednie środki i współpracować ze swoimi społeczeństwami obywatelskimi, do których należą osoby o nastawieniu proeuropejskim i demokratycznym;
- O. mając na uwadze, że w coraz większej liczbie krajów, zwłaszcza w Azji, na Bliskim Wschodzie, w Afryce i w Ameryce Łacińskiej, wydawane są zakazy podróżowania mające uniemożliwić obrońcom praw człowieka udział w wydarzeniach o charakterze międzynarodowym;

Prawa człowieka i demokracja: ogólne tendencje i kluczowe wyzwania

1. z zadowoleniem przyjmuje reakcje na pandemię COVID-19 tych państw, które uznały prawa do życia i zdrowia za swój główny imperatyw; podkreśla jednocześnie, że zasadnicze znaczenie ma zapewnienie ludziom odpowiedniego poziomu życia; podkreśla, że wszystkie środki podejmowane w reakcji na pandemię muszą opierać się na prawach człowieka i zasadach niedyskryminacji oraz być z nimi zgodne i powinny zapewnić postęp w dążeniu do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;
2. podkreśla, że należy zapewnić pełne poszanowanie praw człowieka i przestrzeganie zasady, że prawa te są powszechne i niezbywalne, niepodzielne, współzależne i wzajemnie powiązane, oraz potępia wszelkie próby ich relatywizowania;
3. wyraża bardzo poważne zaniepokojenie obniżeniem standardów demokratycznych i standardów praw człowieka oraz ograniczeniem korzystania z podstawowych wolności spowodowanym przez kryzys w niektórych państwach; jest zdania, że ten krok wstecz wynika przede wszystkim z nasilania się autorytaryzmu, a także z druzgocących gospodarczych i społecznych skutków kryzysu oraz z wykorzystywania ich jako pretekstu do manipulowania instytucjami państwowymi i terminami wyborów, tłumienia działalności obrońców praw człowieka, w szczególności obrońców mniejszości, przeciwników politycznych, mediów lub przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, a także do ograniczania podstawowych wolności i praw człowieka, w tym praw osób i grup narażonych na dyskryminację, takich jak mniejszości religijne i wyznaniowe czy osoby LGBTI, w celach niezwiązanych z pandemią; podkreśla w związku z tym nasilenie mowy nienawiści ze względu na rasę, pochodzenie etniczne, religię lub kastę, a także dezinformację, ukierunkowanie na grupy szczególnie wrażliwe oskarżone o rozprzestrzenianie wirusa, nasilenie przemocy domowej i przemocy ze względu na płeć oraz różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn; wyraża zaniepokojenie przypadkami dyskryminacji w dystrybucji pomocy związanej z pandemią COVID-19; odrzuca wszelką odmowę udzielenia pomocy niezależnie od okoliczności, w tym ze względu na religię; wskazuje również z niepokojem na wykorzystywanie – z naruszeniem praw człowieka – technologii cyfrowych mających na celu powstrzymanie pandemii przez śledzenie obywateli i wyszukiwanie ich danych prywatnych;
4. stwierdza, że państwa muszą powstrzymać się od wykorzystywania pandemii COVID-19 do umacniania autorytarnej władzy, osłabiania demokracji i praworządności lub łamania praw człowieka; wyraża głębokie zaniepokojenie nasileniem działań podejmowanych przez reżimy autorytarne, mających na celu represjonowanie dysydentów i ograniczanie przestrzeni działania społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla znaczenie społeczeństwa obywatelskiego, którego istnienie umożliwia elastyczne i skuteczne reagowanie w odpowiednim czasie na działania reżimów naruszających prawo międzynarodowe, prawa człowieka i zasady demokratyczne; wyraża zaniepokojenie faktem, że środkom nadzwyczajnym dotyczącym COVID-19 często nie towarzyszy jasne zobowiązanie do uchylenia ich po zakończeniu kryzysu;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

5. uważa, że powszechny dostęp do opieki zdrowotnej jest prawem człowieka i popiera wszelkie postępy w kierunku powszechnej opieki zdrowotnej, która jest niezbędna dla zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje globalną reakcję Unii Europejskiej na pandemię COVID-19, która to reakcja opiera się na podejściu „Drużyna Europy”, skupiającym się na wyrażaniu solidarności i oferowaniu konkretnej pomocy partnerom, w szczególności krajom najbardziej narażonym i najsilniej dotkniętym;

6. z niepokojem odnotowuje braki w systemach opieki zdrowotnej wielu państw, co podważa prawo ludności do zdrowia fizycznego i psychicznego oraz do leczenia, a także niedociągnięcia w działaniach zapobiegawczych mających na celu unikanie zakażeń, w środkach dotyczących wód i środkach sanitarnych, a także w zakresie informowania i niedyskryminacji w dostępie i prawach; z zadowoleniem odnotowuje oświadczenie Komisji, że szczepionki przeciwko COVID-19 powinny zostać udostępnione na całym świecie i że UE podejmie wszelkie starania, aby tak się stało;

7. przypomina, że w związku z pandemią COVID-19 państwa muszą dopilnować, aby ich reakcje obejmowały podejście uwzględniające aspekt płci i podejście interseksjonalne w celu zagwarantowania prawa wszystkich kobiet i dziewcząt do życia wolnego od dyskryminacji i przemocy oraz do dostępu do potrzebnych im podstawowych usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;

8. przypomina, że pandemia doprowadziła również do ograniczenia monitorowania i dokumentowania naruszeń praw człowieka w skali globalnej; popiera międzynarodowe wysiłki mające na celu ocenę różnorodnych reakcji krajowych na pandemię pod względem ograniczania swobód politycznych, społecznych i gospodarczych oraz zmierzające do ustanowienia wspólnych opartych na prawach człowieka ram, które będą kształtować przyszłe reakcje na kryzysy sanitarne; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście utworzenie Globalnego Obserwatorium przez Komisję Europejską i Międzynarodowy Instytut Demokracji i Pomocy Wyborczej (IDEA);

9. zdecydowanie potępia liczne przypadki dyskryminacji, nietolerancji, prześladowań i zabójstw ze względu na rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, klasę społeczną, niepełnosprawność, kastę, religię, przekonania, język, wiek, płeć, orientację seksualną, tożsamość płciową, ekspresję płciową i cechy płciowe, do których wciąż dochodzi w wielu państwach i społeczeństwach; potępia kierowanie do jednostek lub społeczności deklaracji i działań i przepełnionych nietolerancją i nienawiścią; uważa powszechne występowanie rasizmu, antysemityzmu i ksenofobii w wielu państwach za niedopuszczalne; nalega, aby rządy na całym świecie wyraźnie potępiały rasizm i dyskryminację oraz stosowały wobec nich podejście „zero tolerancji”;

10. podkreśla ogromne i rosnące zagrożenie dla praw człowieka, jakie pociągają za sobą zmiana klimatu, zniszczenie środowiska i utrata różnorodności biologicznej, gdyż pozbawiają ludzi podstawowego prawa do życia, w szczególności wskutek wyższego poziomu głodu na świecie, rozbieżności gospodarczych i społecznych, ograniczeń w dostępie do wody oraz dodatkowych zgonów spowodowanych niedożywieniem i wzmożonym rozprzestrzenianiem się chorób; podkreśla, że zmiana klimatu utrudnia także korzystanie z innych praw człowieka, w tym prawa do bezpieczeństwa żywnościowego, bezpiecznej wody pitnej i urządzeń sanitarnych, zdrowia, odpowiednich warunków mieszkaniowych, samostanowienia, pracy i rozwoju; zwraca ponadto uwagę na wynikające ze zmiany klimatu zagrożenia dla pokoju i bezpieczeństwa, ponieważ brak bezpieczeństwa żywnościowego i niedobór wody mogą prowadzić do rywalizacji o zasoby naturalne, a następnie do niestabilności i konfliktów w państwach i między nimi; zwraca szczególną uwagę na związek między tą eksploatacją zasobów naturalnych a finansowaniem konfliktów, wojen i przemocy, bezpośrednio lub pośrednio, w tym przez niektóre podmioty sektora prywatnego; podkreśla, że kraje najsłabiej rozwinięte są najbardziej narażone na zmianę klimatu, ponieważ najtrudniej jest im wytrzymać jej wyniszczające skutki, mimo że produkują mniej gazów cieplarnianych niż bogatsze kraje, mniej narażone na skutki zmiany klimatu;

11. potwierdza, że propagowanie i ochrona praw człowieka oraz działania w dziedzinie klimatu i środowiska są ze sobą powiązane, ponieważ w szczególności międzynarodowe prawo dotyczące praw człowieka zapewnia dostęp do środków zaradczych i prawnych, które umożliwiają naprawienie szkód spowodowanych zmianą klimatu, wdrożenie środków w celu przeciwdziałania zmianie klimatu oraz pociągnięcie państw, przedsiębiorstw i osób do odpowiedzialności za ich reakcje na tę zmianę klimatu oraz działania przyczyniające się do dalszej degradacji środowiska;

12. podkreśla, że różnorodność biologiczna i prawa człowieka są ze sobą powiązane i wzajemnie od siebie zależne, i przypomina, że państwa mają wynikający z praw człowieka obowiązek ochrony różnorodności biologicznej, od której te prawa zależą, m.in. przez zapewnienie udziału obywateli w decyzjach dotyczących różnorodności biologicznej oraz umożliwienie dostępu do skutecznych środków zaradczych w przypadku utraty i degradacji różnorodności biologicznej; wyraża poparcie dla działań o charakterze normatywnym podejmowanych od niedawna na szczeblu międzynarodowym w odniesieniu do przestępstw przeciwko środowisku; zachęca zatem UE i państwa członkowskie, aby propagowały uznanie ekobójstwa za przestępstwo międzynarodowe na mocy Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK);

Środa, 20 stycznia 2021 r.

13. podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na pomoc dla osób przesiedlonych ze względów środowiskowych i z powodu zmiany klimatu; uważa za istotne, by na szczeblu międzynarodowym podjąć prace nad zdefiniowaniem w ramach ONZ pojęcia „osób przesiedlonych ze względów środowiskowych” w celu ustanowienia międzynarodowych ram prawnych i przyjęcia wspólnego podejścia do ochrony osób zobowiązanych do opuszczenia miejsca zamieszkania; przyznaje, że oddziaływanie zmiany klimatu na środowisko może nasilić przymusowe wysiedlenia, dlatego podkreśla konieczność szybkiego wdrożenia strategii politycznych umożliwiających ograniczenie skutków zmiany klimatu zgodnie z porozumieniem paryskim;

14. wyraża ogromne zaniepokojenie wylesianiem, nielegalną działalnością wydobywczą oraz produkcją niedozwolonych środków odurzających, w szczególności w Amazonii w 2019 r., gdyż lasy przyczyniają się do łagodzenia zmiany klimatu przez pochłanianie i składowanie dwutlenku węgla; podkreśla, że ludy tubylcze często są pierwszymi ofiarami wylesiania, które zagraża ich prawom m.in. do ziemi i dostępowi do kluczowych zasobów; podkreśla w związku z powyższym prawo do określania i ustanawiania priorytetów i strategii w zakresie własnego rozwoju oraz korzystania z własnej ziemi, własnego terytorium i innych własnych zasobów; podkreśla, że bezkarność w przypadku naruszeń praw ludów tubylczych przyczynia się do wylesiania, w związku z czym za niezbędne uważa pociągnięcie do odpowiedzialności podmiotów winnych tych naruszeń; zwraca uwagę, że nielegalna eksploatacja zasobów naturalnych może mieć poważne negatywne skutki dla praw społecznych, gospodarczych, kulturalnych, obywatelskich i politycznych społeczności lokalnych, w tym podstawowego prawa narodów do samostanowienia i zasady trwałej suwerenności w odniesieniu do ich zasobów naturalnych;

15. z zadowoleniem przyjmuje rosnące aspiracje i mobilizację obywateli, w szczególności młodszych pokoleń, do zmian politycznych i społecznych sprzyjających poszanowaniu praw człowieka, rządowi demokratycznemu, równości i sprawiedliwości społecznej, ambitniejszym działaniom w dziedzinie klimatu i lepszej ochronie środowiska; podkreśla, że w 2019 r. w każdym regionie świata pojawiły się masowe ruchy protestacyjne odzwierciedlające te aspiracje, domagające się zmian w instytucjonalnym i gospodarczym porządku społeczeństwa i przeciwdziałania zmianie klimatu oraz wspierające rozwój sprawiedliwszego społeczeństwa globalnego; potępia fakt, że w wielu krajach odbiera się obywatelom prawo do pokojowych manifestacji, wykorzystując w tym celu środki prawne, administracyjne i inne, takie jak tłumienie demonstracji przez użycie siły, nękanie i arbitralne zatrzymanie; podkreśla, że w 2019 r. aresztowano setki pokojowo nastawionych manifestantów, a wielu z nich doświadczyło złego traktowania i arbitralnego zatrzymania oraz musiało zapłacić wysokie grzywny w wyniku procesów sądowych, w których nie przestrzegano minimalnych standardów proceduralnych; podkreśla znaczenie utrzymania pokojowego charakteru protestów i wyraża zaniepokojenie niektórymi radykalnymi ugrupowaniami, które wykorzystują demonstracje i działania podejmowane przez ruchy społeczne, aby przy ich okazji stosować przemoc i zakłócać codzienne życie obywateli; wzywa rządy do niestosowania nieproporcjonalnej siły wobec pokojowych demonstrantów i do pociągnięcia wszystkich sprawców takich czynów do odpowiedzialności;

16. uważa, że uzasadnione postulaty społeczeństw, rodzin i jednostek wymagają reakcji politycznych opartych na pluralistycznym dialogu, który prowadzi do pozytywnych zmian; z drugiej strony potępia represjonowanie ruchów pokojowych, w szczególności przez nadużywanie siły przez funkcjonariuszy sił bezpieczeństwa, stosowane przez niektóre rządy wobec ludności w celu stłumienia głosów dysydenckich lub krytycznych;

17. uważa, że zabójstwa, ataki fizyczne i przypadki szkalowania, uwięzienie, groźby śmierci, nękanie, zastraszanie i ograniczanie wolności wypowiedzi są nadal systematycznie wykorzystywane na całym świecie przeciwko obrońcom praw człowieka, w tym obrończyniom praw człowieka, obrońcom praw religijnych i światopoglądowych, społecznościom lokalnym, grupom rdzennej ludności, obrońcom środowiska naturalnego i prawa do gruntów, organizacjom pozarządowym i działaczom społeczeństwa obywatelskiego, demaskatorom i dziennikarzom; zwraca uwagę, że obrońcy praw człowieka mierzą się z zagrożeniami związanymi z płcią;

18. jest głęboko zaniepokojony wykorzystywaniem przez niektóre kraje represyjnych przepisów dotyczących cyberbezpieczeństwa i zwalczania terroryzmu do walki z obrońcami praw człowieka; podkreśla, że istnieją tendencje polityczne do pogłębiania nacjonalizmu i wypaczonego wykorzystywania religii dla zysku politycznego, które sprzyjają nietolerancji;

19. podkreśla, że obowiązkiem instytucji UE jest aktywne wspieranie organizacji i osób zaangażowanych w obronę demokracji i praw człowieka; domaga się sprawiedliwości i pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców wszystkich ataków przeciwko obrońcom praw człowieka; apeluje do UE, aby wspierała i chroniła obrońców praw człowieka w całej ich różnorodności; podkreśla w tym względzie znaczenie działań Parlamentu mających na celu umożliwienie im wypowiedzenia się oraz wywarcia presji na władze państw trzecich, aby bezzwłocznie i bezwarunkowo zwolniły obrońców praw człowieka zatrzymanych z powodu prowadzonych przez nich działalności; popiera działania europejskich fundacji politycznych na rzecz wzmocnienia procesów demokratycznych i promowania nowego pokolenia przywódców politycznych na całym świecie;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

20. wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującą się plagą wojen i konfliktów zbrojnych oraz przypadków przedłużającej się okupacji lub aneksji terytoriów, które prowadzą do poważnych naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka, w szczególności ludobójstwa, masowych zabójstw, przymusowych wysiedleń ludności cywilnej, w tym mniejszości religijnych, a także stosowania przemocy seksualnej, w szczególności wobec kobiet i dzieci; zdecydowanie potępia zaangażowanie władz dyktatorskich lub autorytarnych w wojny zastępcze i podkreśla, że wstępnym warunkiem trwałego pokoju są wynegocjowane rozwiązania polityczne; wyraża głębokie zaniepokojenie nasileniem się międzynarodowych napięć politycznych, a także – w niektórych regionach świata – wzmożoną aktywnością niepaństwowych ugrupowań zbrojnych i organizacji terrorystycznych oraz wzrostem przemocy na tle światopoglądowym;

21. ubolewa nad faktem, że podczas gdy ONZ obchodziła w 2020 r. 75. rocznicę istnienia, szereg rządów, którym przyświecały partykularne interesy, poczyniło kroki mające na celu przeciwdziałanie podejmowanym w ramach multilateralizmu i współpracy międzynarodowej wysiłkom na rzecz pokoju, rozwiązywania konfliktów i ochrony praw człowieka w oparciu o cele i zasady określone w Powszechnej deklaracji praw człowieka, prawie międzynarodowym, Karcie Narodów Zjednoczonych i akcie końcowym z Helsinek; krytykuje brak wspólnego międzynarodowego przywództwa ze strony państw demokratycznych w celu konsekwentnego reagowania na poważne naruszenia międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka oraz w celu łączenia sił, aby wspierać prawa człowieka, demokrację i międzynarodowy ład oparty na zasadach, oraz apeluje do UE i państw członkowskich o wypełnienie tej luki w przywództwie;

22. ubolewa nad trudną sytuacją migrantów i uchodźców na całym świecie, w szczególności przesiedlonych kobiet, dzieci, osób z niepełnosprawnościami i osób cierpiących na choroby przewlekłe, osób o różnych orientacjach seksualnych oraz osób należących do prześladowanych mniejszości etnicznych, religijnych i wyznaniowych, które znajdują się wśród najsłabszych grup; zwraca uwagę, że liczbę migrantów międzynarodowych w 2019 r. oszacowano na niemal 272 mln⁽⁵⁾, co odpowiada 3,5 % ludności świata, z czego ponad 20 mln stanowili uchodźcy⁽⁶⁾, oraz że w ciągu ostatnich dwóch lat miały miejsce przesiedlenia i przepływy migracyjne na dużą skalę; odnotowuje wzrost liczby osób ubiegających się o azyl w 2019 r., które wnioskowały o ochronę międzynarodową w państwach członkowskich UE-27⁽⁷⁾ w wyniku represji i naruszeń praw człowieka ze strony m.in. dyktatur, które nielegalnie sprawują władzę polityczną; potępia środki polityczne, które ograniczają prawa człowieka przysługujące migrantom i uchodźcom oraz stwarzają zagrożenie dla ich bezpieczeństwa i życia; zdecydowanie potępia przypadki dyskryminacji, nietolerancji, prześladowań i zabójstw związanych z migracją lub statusem uchodźcy; potępia negatywną tendencję do nękania tych, którzy udzielają pomocy migrantom i uchodźcom oraz bronią przysługujących im praw człowieka, oraz do kryminalizacji ich pracy;

23. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wysiłki na rzecz propagowania praw kobiet i dziewcząt zyskały większe znaczenie na całym świecie; odnotowuje jednak, że w żadnym kraju na świecie nie osiągnięto jeszcze równouprawnienia płci;

24. podkreśla, że w każdym regionie świata, również w UE, utrzymują się powszechna przemoc ze względu na płeć, w tym kobietobójstwo, i dyskryminacja, która wynika z różnic w traktowaniu mężczyzn i kobiet, nierównych norm dotyczących płci i układu sił, praktyk kulturowych, takich jak dyskryminacja kastowa lub od dawna istniejące dyskryminujące systemy prawne, a także z działań propagandowych i dezinformacyjnych podważających prawa kobiet; potępia wykorzystywanie kobiet poprzez handel ludźmi i wszelkie formy przemocy uwarunkowanej płcią, w tym przemoc seksualną, fizyczną i psychologiczną, które należą do najpowszechniejszych i systematycznych naruszeń praw człowieka;

25. wskazuje ponadto na stosowanie przemocy seksualnej wobec kobiet ze względu na ich poglądy, religię, przekonania filozoficzne, orientację seksualną lub aktywizm w obronie praw człowieka; podkreśla, że kobiety i dziewczęta należące do mniejszości etnicznych, religijnych i światopoglądowych są podwójnie narażone na przemoc i dyskryminację ze względu na płeć; przypomina, że przemoc wobec lesbijek i kobiet biseksualnych, przybierająca formę tzw. gwałtów korekcyjnych, pozostaje problemem systemowym w niektórych krajach ze względu na stygmatyzację społeczną i dyskryminujące systemy prawne;

26. potępia trwający regres w obszarze równouprawnienia płci i praw kobiet, w tym wszelkie próby wycofania dotychczasowych uprawnień i zabezpieczeń w dziedzinie zdrowia i praw reprodukcyjnych i seksualnych, a także przepisy, strategie polityczne i praktyki, które nadal odbierają lub ograniczają takie prawa w wielu krajach na świecie; potępia w związku z powyższym odmowę dostępu do przystępnej cenowo, wysokiej jakości kompleksowej edukacji seksualnej, usług planowania rodziny, nowoczesnych metod antykoncepcyjnych, bezpiecznej i legalnej opieki aborcyjnej oraz opieki zdrowotnej nad matką, a także nadużycia i niewłaściwe traktowanie kobiet w placówkach opieki zdrowotnej nad matką, opieki przedporodowej i poporodowej oraz przymusowe praktyki w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego,

(5) World Migration Report 2020 [Światowe sprawozdanie w sprawie migracji za 2020 r.] – Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (https://publications.iom.int/system/files/pdf/wmr_2020.pdf).

(6) Wg danych opublikowanych przez UNHCR (<https://www.unhcr.org/refugee-statistics/download/?url=fd4j>).

(7) Dane statystyczne dotyczące azylu – Eurostat (https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Asylum_statistics).

Środa, 20 stycznia 2021 r.

które nie zapewniają poszanowania swobodnej i świadomej zgody kobiet; podkreśla potrzebę ochrony rodziców znajdujących się w trudnej sytuacji, w szczególności rodziców samotnie wychowujących dzieci oraz mających duże rodziny, aby pomóc im uniknąć ubóstwa i wykluczenia społecznego; wskazuje na potrzebę stworzenia otoczenia społeczno-gospodarczego i warunków społeczno-gospodarczych, które umożliwią rodzicom dalszy rozwój kariery zawodowej;

27. podkreśla potrzebę ochrony matek znajdujących się w trudnej sytuacji, w szczególności matek samotnie wychowujących dzieci, aby zapobiegać ubóstwu i wykluczeniu społecznemu; wskazuje na potrzebę stworzenia otoczenia społeczno-gospodarczego i warunków społeczno-gospodarczych, aby umożliwić matkom dalszy rozwój kariery zawodowej;

28. potępia rządy na całym świecie, które sprzeciwiają się postulatom kobiet domagających się równych praw lub podsycają negatywne reakcje na te postulaty; podkreśla znaczącą rolę, jaką kobiety odgrywają przez swój aktywizm w ruchach politycznych i społecznych, oraz ubolewa, że płacą za to wysoką cenę, będąc ofiarami przemocy spowodowanej brutalnymi represjami i wojną oraz ofiarami wykorzystywania seksualnego w trakcie konfliktów zbrojnych;

29. wyraża głębokie zaniepokojenie dalszym występowaniem poważnych naruszeń praw człowieka w stosunku do dzieci na całym świecie w 2019 r. – roku, w którym obchodzono 30. rocznicę uchwalenia Konwencji o prawach dziecka – a mianowicie pracy dzieci, wczesnych i przymusowych małżeństw, handlu dziećmi i ich wykorzystywania, w tym do celów seksualnych, poboru lub werbunku dzieci do ugrupowań zbrojnych, wykorzystywania dzieci-żołnierzy w konfliktach zbrojnych, wykorzystywania seksualnego dzieci i zmuszania ich do prostytucji, rozdzielania rodzin i zatrzymywania dzieci, w tym z powodów związanych z imigracją, a także wyzwań, z którymi borykają się dziewczęta w związku z przemocą seksualną i przemocą ze względu na płeć, wczesną ciążą, zakażeniem HIV oraz przedwczesnym kończeniem nauki; ubolewa, że w związku z pandemią wiele dzieci i osób młodych musiało podjąć pracę w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb i utrzymania swoich gospodarstw domowych, a w rezultacie musiało przerwać naukę; podkreśla, że ten niepożądany rozwój sytuacji powoduje regres w edukacji szkolnej dzieci;

30. wyraża głęboki smutek z powodu ataków terrorystycznych i zamachów bombowych dokonanych w pierwszej połowie 2019 r., wymierzonych w osoby wierzące i w ich miejsca kultu, które należy zachować i chronić, oraz potępia te czyny; jest zaniepokojony faktem, że te straszliwe czyny zbiegły się w czasie z kampaniami nienawiści prowadzonymi przez niektórych przywódców politycznych i określone grupy terrorystyczne, których celem jest odmowa lub ograniczenie prawa do wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań; apeluje do państw, aby promowały wolność myśli, sumienia, religii lub przekonań i chroniły zagrożone mniejszości religijne i światopoglądowe, podejmując bezzwłoczne działania przeciwko sprawcom przemocy lub podżegania do nienawiści;

Propagowanie i ochrona demokracji i praw człowieka w centrum polityki zagranicznej UE

31. przypomina, że zgodnie z art. 2 TUE Unia opiera się na wartościach poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, solidarności, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka; podkreśla, że propagowanie tych wartości w działaniach zewnętrznych, wspieranie demokracji, państwa prawnego, powszechności i niepodzielności praw człowieka oraz przestrzeganie zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego leży u podstaw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE, zgodnie z art. 21 TUE i strategicznym interesem Unii, oraz powinno być skutecznie i spójnie odzwierciedlone we wszystkich obszarach stosunków Unii z państwami trzecimi;

32. podkreśla, jak ważne jest, aby Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Komisja sprzeciwiały się naruszeniom praw człowieka oraz by skutecznie i głośno reagowały wszędzie, gdzie do nich dochodzi, w tym w bliskich krajach partnerskich, a także by ustawicznie podnosiły świadomość i wiedzę urzędników UE i jej państw członkowskich w zakresie praw człowieka i równouprawnienia płci; przypomina, że skuteczne zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i znaczący dialog z nim stanowią kluczowy element udanej polityki w dziedzinie praw człowieka; wzywa wszystkie delegatury UE i ich punkty kontaktowe ds. praw człowieka do konsekwentnego wywiązywania się z obowiązku spotkań z obrońcami i obrończyniami praw człowieka i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego, odwiedzania zatrzymanych działaczy, dysydentów demokratycznych i obrońców praw człowieka, monitorowania ich procesów i opowiadania się za ich ochroną w terenie; wzywa również delegatury UE do ułatwiania takich działań, gdy są one podejmowane przez posłów do PE w ramach oficjalnych wyjazdów służbowych Parlamentu Europejskiego; podkreśla, jak ważne jest, aby zająć się nie tylko skutkami, lecz także podstawowymi przyczynami naruszeń praw człowieka;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

Działania UE na szczeblu wielostronnym

33. wzywa UE i państwa członkowskie do opracowania wyrazistej strategii przeciwdziałania rosnącemu wycofywaniu się państwa i oporowi wobec międzynarodowych ram praw człowieka, zgodnie ze sformułowanymi w Planie działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji zobowiązaniami do multilateralizmu, a także do przeciwdziałania podejmowanym na szczeblu międzynarodowym próbom podważania koncepcji praw człowieka przedstawionej w Powszechnej deklaracji praw człowieka; podkreśla, że jego zdaniem międzynarodowe prawo dotyczące praw człowieka i obietnica osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju do 2030 r. powinny pozostać podstawą wszystkich działań; zaleca, aby UE kontynuowała wysiłki polegające na nawiązywaniu stosunków z państwami i zainteresowanymi stronami, które mogą podzielać te same wartości co UE lub nie, aby zachować lub rozwijać międzynarodowe standardy praw człowieka, zgodnie z art. 21 TUE;

34. apeluje do państw członkowskich, by zwiększyły skuteczność polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE przez stosowanie zasady głosowania większością kwalifikowaną w Radzie, zwłaszcza w kwestiach dotyczących praw człowieka, a w szczególności w sprawach objętych Planem działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji oraz przy przyjmowaniu sankcji; apeluje do państw członkowskich, by na forach wielostronnych przyjmowały jednolite, zdecydowane stanowisko UE oraz działały zgodnie w obliczu kryzysów niosących ze sobą wyzwania dla podstawowych wartości Unii Europejskiej i jej interesów, ponieważ tylko w ten sposób Unia może odgrywać wiodącą rolę na arenie międzynarodowej i wykorzystywać swoje wpływy do powodowania pozytywnych zmian i bardziej skoordynowanej odpowiedzi na globalne wyzwania, przede wszystkim związane z propagowaniem i ochroną praw człowieka oraz ze środowiskiem i klimatem;

35. powtarza, że UE będzie uznawana, wiarygodna i skuteczna na arenie międzynarodowej tylko wtedy, gdy jej podstawowe wartości, w szczególności poszanowanie wolności, demokracji, praw człowieka, praworządności i równouprawnienia, będą wiarygodne w działaniach zewnętrznych, a będzie to możliwe tylko w przypadku, gdy UE zapewni wewnętrzną i zewnętrzną spójność swojej polityki w tych kwestiach; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dawania przykładu i ścisłego przestrzegania praw człowieka, zapewnienia spójności w obronie i przestrzeganiu swoich wartości oraz sprzyjających warunków działalności społeczeństwa obywatelskiego;

36. ubolewa nad faktem, że autorytarne reżimy nadużywają instytucji wielostronnych, dążąc do zneutralizowania wielostronnych instytucji i mechanizmów chroniących prawa człowieka pod względem ich zdolności do pociągania państw do odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka; apeluje do UE i jej państw członkowskich o współpracę z podobnie myślącymi demokratycznymi sojusznikami w celu wsparcia reformy instytucji wielostronnych, zwiększającej ich odporność na niekorzystne oddziaływanie autorytarnych rządów; ubolewa także, że miejsca w Radzie Praw Człowieka ONZ (UNHRC) są często zajmowane przez państwa znane z poważnych naruszeń praw człowieka, oraz apeluje do państw członkowskich UE, aby zachowywały podczas głosowań jak najdalej posuniętą ostrożność oraz by unikały popierania kandydatury w UNHRC krajów dopuszczających się ewidentnego łamania praw człowieka;

37. uważa, że prowadzony z państwami trzecimi dialog dotyczący praw człowieka może stanowić użyteczne narzędzie dwustronnego zaangażowania w promowanie i ochronę praw człowieka, o ile dialog ten jest prowadzony w sposób ukierunkowany na wyniki i regularnie poddawany przeglądowi; przypomina, że wytyczne UE dotyczące prowadzenia dialogu na temat praw człowieka określają szereg kryteriów umożliwiających rozpoczęcie dialogu, w tym „zakres, w jakim rząd jest skłonny poprawić sytuację, stopień zaangażowania rządu w przestrzeganie międzynarodowych konwencji praw człowieka, gotowość rządu do współpracy z procedurami i mechanizmami ONZ w zakresie praw człowieka, a także stosunek rządu do społeczeństwa obywatelskiego”; wzywa ESDZ do prowadzenia regularnej oceny każdego dialogu, jak przewidziano w wytycznych UE; podkreśla znaczenie omawiania indywidualnych przypadków w ramach dialogu na temat praw człowieka oraz zapewnienia odpowiednich działań następczych i przejrzystości w odniesieniu do tych przypadków;

Specjalny Przedstawiciel UE ds. Praw Człowieka

38. z zadowoleniem przyjmuje mianowanie w dniu 28 lutego 2019 r. Eamona Gilmore'a Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka; przypomina, że mianowanie Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka powinno być poprzedzone wysłuchaniem przed Parlamentem; zachęca Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka, by kontynuował wysiłki dyplomatyczne mające na celu zwiększenie skuteczności polityki UE w zakresie praw człowieka, umocnienie sojuszy międzynarodowych promujących agendę praw człowieka oraz przekonanie rozmówców na całym świecie do przyjęcia i wdrożenia polityki zgodnej z najwyższymi standardami demokracji, praw człowieka, praworządności i dobrych rządów, a także z prawem międzynarodowym i normami międzynarodowymi, w szczególności w dziedzinie międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego sądownictwa karnego; zaleca ponadto, aby Specjalny Przedstawiciel UE ds. Praw Człowieka podwoił wysiłki na rzecz zapewnienia w UE wewnętrznej spójności w kształtowaniu i realizacji polityki zagranicznej UE w zakresie praw człowieka; domaga się, aby jego sprawozdania regularnie składane Radzie były udostępniane także Parlamentowi; apeluje do UE o poprawę widoczności Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka oraz przejrzystości jego działań i misji, w tym za pośrednictwem poświęconej mu sekcji na stronie

Środa, 20 stycznia 2021 r.

internetowej ESDZ, o nadanie temu stanowisku stałego charakteru oraz przyznanie mu odpowiednich zasobów i możliwość publicznej wypowiedzi w celu przedstawiania sprawozdań z efektów wizyt w państwach trzecich i przedstawiania stanowisk UE w kwestiach związanych z prawami człowieka, w ramach ogólnej reformy stanowiska Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka;

Umowy międzynarodowe

39. ponawia apel o systematyczne włączanie klauzul praw człowieka do wszystkich umów międzynarodowych, a w szczególności do umów dotyczących handlu i stowarzyszenia, między UE a państwami trzecimi oraz o ich należyte egzekwowanie i monitorowanie, w tym za pomocą mierzalnych punktów odniesienia i regularnie prowadzonych ocen skutków, z udziałem Parlamentu i społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że w klauzulach tych należy przewidzieć mechanizmy zapewniające ich skuteczne egzekwowanie oraz procedury określające jasne i wiarygodne konsekwencje naruszenia umów, w tym zawieszenie umów lub – w ostateczności – wycofanie się UE z umów; apeluje o lepszą koordynację i komunikację między wyspecjalizowanymi podmiotami odpowiedzialnymi za odnośne obszary polityki, takie jak handel i prawa człowieka, aby skuteczniej włączać aspekty związane z prawami człowieka do polityki handlowej i inwestycyjnej; apeluje o pilne ustanowienie niezależnych mechanizmów monitorowania przestrzegania praw człowieka w odniesieniu do umów handlowych i dotyczących inwestycji zagranicznych, a także niezależnego mechanizmu rozpatrywania skarg, aby zapewnić zainteresowanym obywatelom i podmiotom lokalnym skuteczny środek odwoławczy;

40. podkreśla, że promowanie i ochronę demokracji i praw człowieka w państwach trzecich można skutecznie zapewnić dzięki wykorzystaniu warunkowości unijnych zachęt gospodarczych i politycznych, takich jak dostęp do finansowania unijnego, przyznanie ogólnego systemu preferencji taryfowych (GSP) i dalszych ułatwień celnych oraz zapewnienie zniesienia przez UE wiz Schengen; przypomina w związku z tym, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1806 Komisja powinna między innymi monitorować sytuację w zakresie praw człowieka w państwach trzecich zwolnionych z obowiązku wizowego i regularnie przedstawiać Parlamentowi sprawozdania na ten temat, a także powinna zawieszać to zwolnienie w przypadku naruszeń w danym kraju;

Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej

41. wzywa do przeznaczenia adekwatnego budżetu na działania i wsparcie na rzecz promowania i ochrony demokracji i praw człowieka w ramach Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR), odpowiadającego poziomowi zaangażowania i ambicji Unii;

42. zwraca się do Komisji, by monitorowała osiąganie celów ISWMR i włączyła do swojego sprawozdania rocznego z realizacji tych celów rozdział dotyczący poszanowania praw człowieka przez kraje partnerskie korzystające z finansowania w ramach Instrumentu i zachowania przez te kraje zgodności z art. 8 Instrumentu – Zasady ogólne; wzywa Komisję do zaproponowania odpowiednich środków, w tym zawieszenia finansowania UE na rzecz podmiotów państwowych i przekierowania pomocy do społeczeństwa obywatelskiego, w przypadku gdy beneficjenci poważnie naruszają prawa człowieka lub zasady ISWMR; apeluje o większą przejrzystość w odniesieniu do dotyczących praw człowieka postanowień w umowach w sprawie finansowania oraz o doprecyzowanie mechanizmu i kryteriów zawieszania takich umów w razie naruszenia praw człowieka, zasad demokracji i praworządności oraz w poważnych przypadkach korupcji; apeluje do Komisji, aby całkowicie wstrzymała się od wsparcia budżetowego rządów krajów trzecich jako sposobu działania w krajach, w których dochodzi do powszechnych naruszeń praw człowieka, a obrońcy praw człowieka są represjonowani;

43. wzywa UE do podjęcia szczególnych starań w celu oceny wszelkich naruszeń związanych z jej strategiami politycznymi, projektami i nakładami finansowymi w państwach trzecich oraz w celu zapobiegania takim naruszeniom, w tym przez stworzenie mechanizmu składania skarg przeznaczonego dla osób lub grup, których prawa mogły zostać naruszone w wyniku działań UE w tych państwach;

44. przyjmuje z zadowoleniem nieocenioną pomoc zapewnianą na świecie organizacjom społeczeństwa obywatelskiego w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka, który stanowił sztandarowy instrument Unii Europejskiej we wdrażaniu jej zewnętrznej polityki w zakresie praw człowieka; apeluje o jeszcze większe finansowanie społeczeństwa obywatelskiego i praw człowieka za pomocą globalnego instrumentu, który ma go zastąpić;

45. zwraca się do Komisji o ustanowienie, we współpracy z ESDZ, ram rocznej sprawozdawczości dokonywanej przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) w zakresie jego operacji poza UE w odniesieniu do zgodności z ogólnymi zasadami określającymi działania zewnętrzne Unii, o których mowa w art. 21 TUE, oraz z ramami strategicznymi i planem działania UE na rzecz praw człowieka; apeluje do Komisji o zadbanie o to, aby projekty wspierane przez EBI były zgodne z polityką i zobowiązaniami UE w zakresie praw człowieka oraz aby istniały mechanizmy rozliczalności dla osób dopuszczających się naruszeń mających związek z działalnością EBI; wzywa EBI do dalszego rozwijania jego polityki w zakresie standardów społecznych w kierunku polityki w dziedzinie praw człowieka w obszarze bankowości; apeluje, aby oceny projektów uwzględniały punkty odniesienia dotyczące praw człowieka;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji

46. wyraża zadowolenie z przyjęcia Planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024; wyraża rozczarowanie, że ESDZ nie poświęciła należytej uwagi propozycji Parlamentu i jego Podkomisji Praw Człowieka dotyczącej aktywnego udziału w przygotowaniu tego planu działania w duchu dobrej współpracy międzyinstytucjonalnej;

47. zwraca się do ESDZ i Komisji, by prowadziły regularne konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim i by podjęły zorganizowany i regularny dialog z właściwymi organami Parlamentu w sprawie wdrożenia nowego planu działania, tak aby umożliwić Parlamentowi odgrywanie jego roli w działaniach przewidzianych w tym planie, w szczególności przez dyplomację parlamentarną, oraz skuteczne pełnienie roli kontrolnej; zaleca ustanowienie zestawu punktów odniesienia i wskaźników postępów, aby skutecznie monitorować realizację planu działania; apeluje do ESDZ o składanie sprawozdań z postępów w realizacji celów planu działania względem tych punktów odniesienia; zwraca się do ESDZ o regularne śledzenie rezolucji i debat Parlamentu istotnych dla realizacji planu działania; domaga się, aby państwa członkowskie przyjęły odpowiedzialność za plan działania i wносиły wkład do sprawozdania rocznego z jego wdrażania przez zgłaszanie własnych działań prowadzonych na mocy tego strategicznego dokumentu;

Reagowanie na globalne wyzwania związane z prawami człowieka i demokracją*Rządy demokratyczne i przestrzeń sprzyjająca społeczeństwu obywatelskiemu*

48. jest zdania, że rządy demokratyczne i praworządność są na całym świecie przedmiotem ataku wskutek połączenia takich czynników jak nasilenie się autorytaryzmu i populizmu, wzrost nierówności i ubóstwa, presja wywierana na społeczeństwo obywatelskie, rozprzestrzenianie fałszywych informacji, dezinformacja, zagrożenia dla cyberbezpieczeństwa i wojna hybrydowa, ingerencja polityczna i kampanie prowadzone przez podmioty zewnętrzne, utrata wiarygodności instytucji publicznych, polaryzacja społeczeństw i osłabienie organizacji zbiorowych broniących interesu publicznego; podkreśla również, że ataki na wolność mediów i próby manipulowania dyskursem publicznym poprzez rozpowszechnianie fałszywych informacji w mediach społecznościowych nigdy nie były tak częste i tak silne jak obecnie; wyraża zaniepokojenie faktem, że praktyki autorytarne, takie jak stygmatyzowanie podmiotów społeczeństwa obywatelskiego jako „obcych agentów”, są naśladowane i rozpowszechniają się na całym świecie;

49. apeluje do UE i jej państw członkowskich, by dalej wspierały wzmocnienie instytucji demokratycznych oraz przejrzystych i wiarygodnych procesów wyborczych na całym świecie, by zachęcały do demokratycznej debaty i jej sprzyjały, by przeciwdziałały nierównościom, zapewniały pracę organizacji społeczeństwa obywatelskiego, wspierały dialog między różnymi grupami społeczeństwa, zwalczały korupcję i bezkarność oraz umacniały niezawisłość i bezstronność sądownictwa, a także mechanizm rozliczalności; wzywa UE do jeszcze większych wysiłków na rzecz obserwacji wyborów oraz do ściślejszej współpracy z organizacjami międzynarodowymi, zwłaszcza organizacjami o szczególnym znaczeniu, takimi jak Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie;

50. podkreśla, że korupcja i naruszenia praw człowieka są ze sobą wzajemnie powiązane; apeluje do UE, aby włączyła walkę z korupcją do swojego programu na rzecz praw człowieka; powtarza, że obowiązkiem UE jest ochrona stowarzyszeń antykorupcyjnych, dziennikarzy śledczych i sygnalistów, którzy dążą do ujawnienia korupcji i nadużyć finansowych;

Działania w dziedzinie klimatu a prawa człowieka

51. potwierdza, że propagowanie i ochrona praw człowieka oraz działania w dziedzinie klimatu i środowiska są ze sobą powiązane, ponieważ w szczególności międzynarodowe prawo dotyczące praw człowieka zapewnia dostęp do środków prawnych, które umożliwiają naprawienie szkód spowodowanych zmianą klimatu, wdrożenie środków w celu przeciwdziałania zmianie klimatu oraz pociągnięcie państw, w szczególności tych najbardziej zanieczyszczających, przedsiębiorstw i decydentów do odpowiedzialności za ich reakcje na zmianę klimatu;

52. popiera inkluzywne i oparte na prawach podejście do pobudzania działań w dziedzinie klimatu, które zapewnia udział społeczeństwa i dostęp do wymiaru sprawiedliwości przy podejmowaniu, wdrażaniu i przeglądzie decyzji politycznych związanych ze zmianą klimatu i jej skutkami; stwierdza, że walka ze zmianą klimatu idzie w parze ze wspieraniem i ochroną tych, którzy bronią planety i jej zasobów naturalnych, w tym obrońców ziemi i środowiska naturalnego oraz społeczności tubylczych;

Podejście UE do konfliktów, odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka i walki z bezkarnością

53. podkreśla złożoność współczesnych konfliktów, które często rozwijają się wewnętrznie na szczeblu krajowym lub regionalnym, czasem w formie ataków hybrydowych lub cyberataków, obejmują wiele stron, w tym organizacje terrorystyczne i podmioty niepaństwowe, i mają katastrofalne konsekwencje humanitarne, w szczególności z powodu trudności w odróżnieniu walczących od nieuczestniczących w działaniach zbrojnych; apeluje do UE, by reagowała na

Środa, 20 stycznia 2021 r.

konflikty w sposób bardziej zdecydowany – zajmowała się ich pierwotnymi przyczynami, inwestowała w zapobieganie konfliktom i wysiłki mediacyjne, poszukiwała przestrzeni umożliwiającej rozwiązania polityczne i utrzymywała ją, tworzyła sojusze z państwami i organizacjami regionalnymi o podobnych poglądach, udzielała dodatkowej pomocy finansowej i technicznej oraz udostępniała personel na rzecz misji cywilnych lub wojskowych misji operacyjnych mających na celu utrzymanie pokoju oraz by promowała inicjatywy budujące zaufanie między walczącymi stronami; wzywa również UE do zapewnienia włączenia perspektywy płci do wszystkich tych działań, zwiększenia roli kobiet i młodzieży w zapobieganiu konfliktom i ich rozwiązywaniu, a także w operacjach utrzymywania pokoju, pomocy humanitarnej i odbudowy po zakończeniu konfliktu, sprawiedliwości okresu przejściowego oraz promowaniu praw człowieka i reform demokratycznych; wzywa również UE do zajęcia się problemem handlu ludźmi oraz przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć, a także do zapewnienia stałego dostępu do podstawowych i ratujących życie usług zdrowotnych; podkreśla znaczenie zapewnienia spójności polityki UE w odniesieniu do sytuacji okupacji lub aneksji terytorium; przypomina, że międzynarodowe prawo humanitarne powinno wyznaczać kierunek polityki UE w odniesieniu do wszystkich takich sytuacji, w tym w przypadku przedłużającej się okupacji;

54. apeluje do wszystkich rządów o zapewnienie swobodnego dostępu do wszystkich swoich terytoriów obserwatorom międzynarodowym, w tym Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka oraz przedstawicielom specjalnych procedur ONZ; podkreśla znaczenie zapewnienia niezakłóconego dostępu kluczowym międzynarodowym organizacjom humanitarnym i międzynarodowym obserwatorom do obszarów dotkniętych trwającymi konfliktami i atakami zbrojnymi;

55. wzywa państwa członkowskie do ścisłego przestrzegania postanowień art. 7 Traktatu ONZ o handlu bronią („Wywóz i ocena wywozu”) oraz Kodeksu postępowania UE w sprawie wywozu uzbrojenia przez odmowę jakiegokolwiek transferu broni i urządzeń dozorowania, który stwarzałby ryzyko, że państwo przywozu lub podmioty niepaństwowe mogą dopuścić się poważnych naruszeń praw człowieka lub międzynarodowego prawa humanitarnego lub ułatwić takie naruszenia, w tym w kontekście Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju;

56. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia filaru praw człowieka w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, który obejmowałby m.in. cel polegający na wzmocnieniu pozycji i wspieraniu społeczeństwa obywatelskiego, w tym za pośrednictwem programów, w których fundusze przeznaczone są specjalnie na wspieranie obrońców praw człowieka jako podmiotów przyczyniających się do budowania pokoju; wzywa państwa członkowskie do rozważenia możliwości włączenia obowiązkowych gwarancji dotyczących praw człowieka i ocen skutków do przyszłego Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, w tym zgodności z solidnymi ramami polityki należytej staranności w zakresie praw człowieka w kwestiach dotyczących obrony i bezpieczeństwa, na wzór polityki ONZ dotyczącej należytej staranności w odniesieniu do praw człowieka;

57. potwierdza niezachwiane poparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego i wzywa państwa-strony statutu rzymskiego do zapewnienia MTK odpowiednich środków finansowych, by umożliwić mu realizację zadań w ramach jego mandatu; wzywa MTK do kontynuowania prac w sposób bezstronny i niezależny; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby zachęcały wszystkich członków ONZ do ratyfikacji i wdrożenia statutu rzymskiego; wzywa sygnatariuszy statutu rzymskiego do współpracy z MTK; uważa ataki na MTK za godne ubolewania oraz potępia sankcje indywidualne nałożone na jego personel, w szczególności sankcje wobec głównego prokuratora MTK, które są nie do przyjęcia; wzywała państwa-strony do podjęcia konkretnych działań, aby dążyć do zniesienia tych sankcji i wspierać osoby, na które je nałożono; podkreśla, że MTK jest jedyną instytucją międzynarodową, która może ścigać niektóre z najstraszliwszych zbrodni na świecie i bronić ofiar, które nie mogą zwrócić się nigdzie indziej; uznaje prace wykonane w ramach niezależnego przeglądu eksperckiego, którego celem było określenie obszarów wymagających reform, oraz wzywa MTK do podjęcia wszystkich niezbędnych środków służących poprawie wyników, skuteczności i pozytywnego wpływu Trybunału, zwłaszcza na społeczności i ofiary, na które jego prace mają wpływ; zwraca się do UE i państw członkowskich o dalszą ochronę niezależności i bezstronności MTK przed atakami, które mają na celu utrudnianie funkcjonowania międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; wzywa Komisję i ESDZ, by zastanowiły się, jak można przyczynić się do walki z międzynarodową przestępczością, pomóc ofiarom naruszeń międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego w uzyskaniu dostępu do międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości oraz w uzyskaniu zadośćuczynienia i odszkodowania, w tym przez rozwijanie zdolności państw członkowskich i krajów trzecich do stosowania zasady jurysdykcji uniwersalnej w krajowych systemach prawnych, a także by przedstawiły nowe narzędzia w tym względzie;

58. ponawia apel do wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, aby wyznaczył specjalnego przedstawiciela UE ds. międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, mającego uprawnienia do propagowania i reprezentowania zaangażowania UE w walkę z bezkarnością oraz uwzględniania tego zaangażowania we wszystkich aspektach polityki;

59. wzywa państwa członkowskie i sieć punktów kontaktowych UE ds. ścigania ludobójstwa, by wsparły zespół śledczy ONZ w gromadzeniu, zabezpieczaniu i przechowywaniu dowodów zbrodni popełnianych obecnie lub popełnionych bardzo niedawno, tak by pamiętać o nich nie zaginęła;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

60. wskazuje na potrzebę zapewnienia sprawiedliwości dla wszystkich ofiar naruszeń międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego, a w świetle wszystkich trwających konfliktów zbrojnych wzywa do niezwłocznego zaprzestania działań wojennych; podkreśla również, że społeczność międzynarodowa ponosi odpowiedzialność za położenie kresu bezkarności oraz rażącym naruszeniom praw, których dopuszczono się w wielu krajach;

61. wyraża poważne zaniepokojenie stosowaniem przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć jako narzędzia wojny; zaznacza, że przestępstwa seksualne oraz przemoc uwarunkowana płcią zostały sklasyfikowane w statucie rzymskim jako zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości lub czyny mające znamiona ludobójstwa lub tortur; apeluje o skoordynowane działanie zmierzające do tego, aby położyć kres stosowaniu przemocy seksualnej jako narzędzia wojny; z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2467 w sprawie przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych oraz wszystkie powiązane rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ, poczynając od rezolucji nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, w której Rada Bezpieczeństwa ONZ potwierdziła, że zobowiązuje się zapobiegać stosowaniu przemocy seksualnej jako taktyki wojennej i terrorystycznej przy użyciu wszystkich dostępnych jej środków, w tym sankcji i innych ukierunkowanych środków przeciwko sprawcom; podkreśla potrzebę zapewnienia wszelkiej niezbędnej bezpiecznej pomocy medycznej i psychologicznej oraz świadczeń w tym zakresie kobietom będącym ofiarami gwałtów w czasie wojny, w tym potrzebę zapewnienia bezpiecznej aborcji, zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym; wzywa UE do zwalczania bezkarności w przypadku naruszeń praw seksualnych i reprodukcyjnych w sytuacjach konfliktu oraz popiera prawa kobiet i dziewcząt do prawdziwych, skutecznych środków odwoławczych i odszkodowań za naruszenia tych praw; z zadowoleniem przyjmuje ponadto utworzenie przez ONZ 30 października 2019 r. Międzynarodowego Funduszu na rzecz Ofiar Przemocy Seksualnej w Konfliktach Zbrojnych, którego celem jest pomoc tym osobom w uzyskaniu dostępu do reparacji;

62. przypomina o sprawozdaniach oceniających ONZ w sprawie egzekwowania prawa i pomocy w działaniach naprawczych w związku z wykorzystywaniem seksualnym i nadużyciami seksualnymi popełnionymi przez pracowników ONZ i inny personel podczas operacji pokojowych; podkreśla, że ONZ, państwa członkowskie UE oraz unijne organy ds. wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony powinny prowadzić dochodzenia, ścigać i skazywać wszystkich pracowników ONZ, organów krajowych i unijnych, którzy dopuścili się przemocy seksualnej – bezzwłocznie oraz z największą determinacją; przypomina o potrzebie przeprowadzenia reformy odnośnych struktur w taki sposób, aby położyć kres bezkarności personelu ONZ i UE, poprzez ustanowienie dobrze funkcjonujących i przejrzystych mechanizmów nadzoru i rozliczalności; uważa za niedopuszczalne, że obecnie kroki prawne dotyczące zarzucanych nadużyć mają czysto dobrowolny charakter i zależą od państwa, którego oddziały uczestniczą w misji; jest przekonany, że również szkolenia i edukacja mogą przyczynić się do zmniejszenia liczby takich poważnych zbrodni i do zapobiegania im; przypomina o pilnej potrzebie zapobieżenia takim przestępstwom w przyszłości, również w celu przywrócenia zaufania miejscowej ludności do międzynarodowych misji pokojowych;

63. podkreśla związek między liczbą przypadków łamania praw człowieka a powszechną bezkarnością i brakiem odpowiedzialności w regionach i krajach ogarniętych konfliktami lub tych, w których dochodzi do politycznie umotywowanego zastraszania, dyskryminacji, nękania i napaści, uprowadzeń, brutalnych działań policji, arbitralnych aresztowań, przypadków tortur i zabójstw; wzywa UE do wspierania działań mających na celu zwalczanie bezkarności i do promowania odpowiedzialności w krajach, w których dynamika bezkarności nagradza osoby ponoszące największą odpowiedzialność i pozbawia sprawczości ofiary;

64. ubolewa z powodu konieczności zawieszenia zdobywczyni Nagrody im. Sacharowa Aung San Suu Kyi w prawach członka Stowarzyszenia Laureatów Nagrody im. Sacharowa, lecz przyjmuje tę decyzję jako reakcję na jej zaniechania i akceptację przez nią trwających zbrodni przeciwko społeczności Rohingijów w Mjanmie/Birmie;

65. wyraża obawę, że w imię walki z narkotykami dochodzi do egzekucji pozasądowych, tortur i innych naruszeń praw człowieka; powtarza, że walka z przestępczością nie uzasadnia żadnych naruszeń praw człowieka, i apeluje o gromadzenie najlepszych praktyk obejmujących podejście polegające na minimalizację szkód i oparte na zasadzie praworządności;

66. wyraża uznanie dla pracy i wkładu, które w walkę z bezkarnością wniosła Agnès Callamard, specjalna sprawozdawczyni ONZ ds. pozasądowych, doraźnych i arbitralnych egzekucji, prowadząc w 2019 r. dochodzenia w przypadkach, w których istniało podejrzenie pozasądowego zabójstwa, na przykład w sprawie morderstwa dziennikarza Jamala Khashoggięgo, w związku z czym musiała się zmierzyć z zastraszaniem i groźbami;

67. popiera reformy sądownictwa mające zapewnić jego bezstronność i niezawisłość, w tym dotyczące kwestii związanych z naborem i powoływaniem sędziów, korupcją i nierównym traktowaniem ze względu na płeć w sądownictwie;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

68. wzywa do pilnego przyjęcia i wdrożenia autonomicznego, elastycznego i reaktywnego unijnego mechanizmu sankcji w zakresie praw człowieka na całym świecie, tzw. europejskiej ustawy Magnickiego, jako zasadniczej części istniejącego zestawu narzędzi UE w dziedzinie praw człowieka i polityki zagranicznej, który to mechanizm zwiększyłby rolę UE jako globalnego podmiotu działającego na rzecz praw człowieka, umożliwiając stosowanie ukierunkowanych sankcji wobec osób, podmiotów państwowych i niepaństwowych oraz innych podmiotów odpowiedzialnych za poważne naruszenia praw człowieka, w tym nagminne przestępstwa korupcyjne związane z poważnymi naruszeniami praw człowieka, lub współwinnych takich naruszeń; wyraża zadowolenie, że coraz więcej krajów przyjmuje globalne mechanizmy sankcji za łamanie praw człowieka; podkreśla, że ważne jest, by system ten był zgodny z unijnym mechanizmem kontroli sądowej; podkreśla, że aby umożliwić skuteczne wdrożenie tego mechanizmu, potrzebne jest przydzielenie na to wystarczających środków; wzywa do ustanowienia na szczeblu UE komitetu doradczego z udziałem Parlamentu; podkreśla, że taki mechanizm przyczyni się do zwalczania naruszeń praw człowieka, walki z bezkarnością oraz ochrony działaczy na rzecz praw człowieka i obrońców praw człowieka na całym świecie, a także do potwierdzenia, że Unia Europejska powinna w skuteczny sposób zająć się sankcjami w zakresie praw człowieka, stosując w tym celu głosowanie większością kwalifikowaną; wyraża zadowolenie, że Rada przyjęła decyzję w sprawie ukierunkowanych środków ograniczających, by zapobiegać cyberatakami stanowiącym zewnętrzne zagrożenie dla UE i jej państw członkowskich i reagować na nie;

69. uważa, że światowa epidemia COVID-19 nie powinna być wykorzystywana jako pretekst do podważania systemów sankcji; podkreśla jednak, że sankcje nie powinny utrudniać dostarczania pomocy humanitarnej, w tym pomocy medycznej, zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym;

Obrońcy praw człowieka

70. potępia zabójstwa, arbitralne zatrzymania, tortury, prześladowania, nękanie, zastraszanie, szantaż, zdalny nadzór cyfrowy i fizyczny oraz kampanie oszczerstw skierowane przeciwko obrońcom praw człowieka, ich rodzinom i prawnikom, a także osobom, które ich wspierają i popierają; odnotowuje z ogromnym zaniepokojeniem rosnącą w 2019 r. liczbę brutalnych ataków na obrońców praw człowieka zajmujących się prawami do ziemi i środowiskiem oraz ich morderstw, których motywem było ich działanie na rzecz ochrony zasobów naturalnych i praw jednostek do życia w bezpiecznym i zdrowym środowisku; odnotowuje, że w niektórych częściach świata ataki te osiągnęły niebezpieczny poziom; w tym kontekście podkreśla szczególną podatność obrońców praw człowieka na zagrożenia oraz potrzebę zapewnienia im odpowiedniej ochrony, aby mogli prowadzić swoją niezwykle ważną działalność w otoczeniu wolnym od nękania i prześladowania; podkreśla rolę, jaką organizacje wyznaniowe mogą odegrać w reagowaniu na kryzysy humanitarne, promowaniu pokoju, sprawiedliwości i poszanowania praw człowieka, przeciwdziałaniu przemocy i występowaniu w roli mediatorów w negocjacjach w celu rozwiązania konfliktów;

71. jest szczególnie zaniepokojony rosnącą liczbą wydawanych wyroków bez gwarancji przestrzegania minimalnych standardów sprawiedliwego procesu wymaganych na mocy prawa międzynarodowego; wzywa UE do dalszego wykorzystywania współpracy i dyplomacji w dążeniu do zapewnienia pełnego poszanowania prawa każdej osoby do rzetelnego procesu sądowego;

72. wzywa do zakończenia wszystkich ataków przeciwko obrońcom praw człowieka, do uwolnienia wszystkich arbitralnie zatrzymanych osób oraz pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców; wzywa UE i jej państwa członkowskie do opracowania strategicznej wizji wysokiego szczebla w celu przeciwdziałania nasilającym się w skali światowej atakom na obrońców praw człowieka, w tym przez przyjęcie zdecydowanych konkluzji Rady do Spraw Zagranicznych, w których ministrowie spraw zagranicznych powinni zaapelować o podjęcie przez UE ambitnych działań o wymiarze globalnym w obronie obrońców praw człowieka; wzywa instytucje UE, by zwiększyły wsparcie na rzecz obrońców praw człowieka jako kluczowy i integralny element polityki zewnętrznej Unii w zakresie praw człowieka; podkreśla, że niezbędnymi instrumentami realizacji tej polityki są dialog polityczny i kontakty z władzami państw trzecich, obserwacja procesów sądowych, spotkania z obrońcami praw człowieka podczas wizyt krajowych, odwiedzanie zatrzymanych obrońców praw człowieka, wsparcie w zakresie relokacji i oświadczenia publiczne; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków przez bardziej zjednoczone działanie oraz wykorzystywanie tych instrumentów w sposób spójny i jednolity w przypadkach naruszeń praw obrońców praw człowieka, niezależnie od kraju, w którym te naruszenia wystąpiły; w tym duchu wzywa UE i jej państwa członkowskie do wydania rocznych konkluzji Rady w sprawie obrońców praw człowieka, zawierających podsumowanie działań ich dotyczących oraz określających strategiczne zobowiązania na rzecz obrońców praw człowieka podejmowane na najwyższym szczeblu; podkreśla ciągłe działania Parlamentu i jego Podkomisji Praw Człowieka w 2019 r. na rzecz wspierania obrońców praw człowieka, w tym laureatów Nagrody im. Sacharowa i nominowanych do niej, oraz zwracania uwagi na ich sytuację, w szczególności gdy grozi im naruszenie ich praw bądź naruszenie to ma miejsce;

73. wzywa UE do zagwarantowania dostępu do mechanizmów ochrony i zasobów dla obrończyń praw człowieka, którym grozi przemoc uwarunkowana płcią, do ich wsparcia politycznego, do zwiększenia środków finansowych dla niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego promujących prawa kobiet i dziewcząt oraz do przyjęcia jako załącznika do wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka zestawu narzędzi, który zapewniłby UE praktyczne działania w celu lepszego zaspokojenia potrzeb obrońców praw człowieka na całym świecie;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

74. wzywa UE i jej państwa członkowskie do podniesienia poziomu ambicji, aby zagwarantować uwolnienie aresztowanych obrońców praw człowieka, w tym w sztandarowych przypadkach aresztowań obrońców praw człowieka, które ilustrują sposób konsekwentnego wykorzystywania prawa przez represyjne rządy na całym świecie z zamiarem oczerniania i uciszania obrońców praw człowieka; podkreśla, że takie przypadki dotyczą również laureatów i finalistów Nagrody im. Sacharowa Parlamentu Europejskiego;

75. wzywa delegatury UE i przedstawicielstwa państw członkowskich, aby w dalszym ciągu wykorzystywały dyplomację publiczną i inicjatywy do podnoszenia kwestii indywidualnych przypadków obrońców praw człowieka oraz aby w stosownych przypadkach ułatwiały wydawanie wiz nadzwyczajnych i zapewniały tymczasowe schronienie w państwach członkowskich UE;

76. wzywa UE i jej państwa członkowskie do poprawy dostępu do wiz UE na potrzeby krótkoterminowej relokacji obrońców praw człowieka, w szczególności poprzez włączenie do podręcznika wizowego UE instrukcji dotyczących przyznawania ułatwień obrońcom praw człowieka i członkom ich rodzin, a także do podjęcia działań na rzecz zmiany instrumentów prawnych dotyczących wiz, w szczególności kodeksu wizowego;

77. z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie w listopadzie 2019 r. na kolejne trzy lata unijnego mechanizmu ProtectDefenders.eu na rzecz obrońców praw człowieka; przypomina o znaczeniu tego mechanizmu w obliczu rosnących potrzeb obrońców praw człowieka i różnorodności problemów, z jakimi się borykają; wzywa do wzmocnienia tego mechanizmu i poddawania go stałej ocenie stosownie do jego potrzeb;

Prawa kobiet i równość płci

78. wzywa Komisję i państwa członkowskie do spójnego wdrażania strategii na rzecz równouprawnienia płci zarówno w UE, jak i poza nią, oraz do podjęcia skutecznych i konkretnych działań w celu przeciwdziałania regresowi w obszarze praw kobiet, równouprawnienia płci oraz zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego i związanych z tym praw;

79. przypomina, że prawa i zdrowie reprodukcyjne i seksualne oraz odpowiednia edukacja seksualna są prawami człowieka; apeluje do UE i państw członkowskich o potwierdzenie niezbywalnych praw kobiet do integralności cielesnej, godności i samodzielnego podejmowania decyzji oraz o utrzymanie uniwersalności i niepodzielności wszystkich praw człowieka we wszystkich kontekstach, a także obronę i promowanie w szczególności tych, które są najbardziej zagrożone, w tym praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego;

80. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje prezydencji Rady, poparte przez 24 państwa członkowskie, w sprawie unijnego planu działania w sprawie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w stosunkach zewnętrznych na lata 2021–2025 (GAP III) obejmującego solidne zobowiązania i działania dotyczące praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego; wzywa w związku z tym do zwiększenia wsparcia UE dla państw trzecich, w szczególności dla krajów pragnących przystąpić do UE i krajów sąsiedzkich, które wdrażają nowe strategie polityczne i zmiany legislacyjne, aby dostosować krajowe ramy prawne do zobowiązań międzynarodowych i wynikających z celów zrównoważonego rozwoju w zakresie praw kobiet i równości płci, chronić obrończyni praw człowieka, wspierać prawa i zdrowie reprodukcyjne i seksualne kobiet, zapewnić młodzieży kompleksową, adekwatną edukację seksualną opartą na podejściu naukowym, umożliwiając dziewczętom i młodym kobietom bezpieczne wkroczenie w dorosłość, oraz zapobiegać i położyć kres przemoc seksualnej i ze względu na płeć, okaleczaniu żeńskich narządów płciowych i innym szkodliwym praktykom, w tym wczesnym i przymusowym małżeństwom;

81. ponadto wzywa UE i państwa członkowskie do promowania równouprawnienia płci oraz zdrowia i praw reprodukcyjnych i seksualnych we wszystkich swoich działaniach zewnętrznych, w tym na forach wielostronnych i dwustronnych, ze szczególnym uwzględnieniem grup zmarginalizowanych lub podatnych na zagrożenia, takich jak osoby LGBTI, oraz celu polegającego na zapewnieniu powszechnej opieki zdrowotnej dzięki powiązanim interwencjom w zakresie zdrowia i praw reprodukcyjnych i seksualnych oraz HIV;

82. zachęca do wyjścia poza samo przeciwdziałanie podstawowym przyczynom strukturalnych różnic w traktowaniu mężczyzn i kobiet przez zagwarantowanie równych szans i wzmocnienie zaangażowania kobiet;

83. wskazuje na potrzebę stworzenia otoczenia społeczno-gospodarczego i warunków społeczno-gospodarczych, które umożliwią rodzicom dalszy rozwój kariery zawodowej;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

84. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia wspólnego podejścia oraz współpracy z międzynarodowymi instytucjami w celu uzyskania nowych, porównywalnych i zdezagregowanych danych, a także do opracowania ukierunkowanej polityki i działań legislacyjnych mających na celu zwalczanie tych naruszeń praw człowieka; ponadto wzywa Komisję do uwzględnienia w negocjacjach i umowach o współpracy zawieranych z odnośnymi państwami zobowiązań i poziomów odniesienia dotyczących położenia kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych;

85. przypomina, że konwencja stambulska, jako pierwszy powszechnie wiążący traktat na rzecz walki z przemocą wobec kobiet i dziewcząt oraz przemocą domową, stanowi punkt odniesienia dla standardów międzynarodowych, które muszą zostać ratyfikowane i wdrożone; powtarza, że przystąpienie UE do konwencji stambulskiej uznano za główny priorytet unijnej strategii na rzecz równouprawnienia płci na lata 2020–2025; apeluje do UE i wszystkich państw członkowskich, które jeszcze tego nie uczyniły, o jak najszybszą ratyfikację i wdrożenie konwencji stambulskiej; apeluje do UE o współpracę z innymi krajami w celu wzmożenia ich działań w dziedzinie edukacji, opieki zdrowotnej i usług społecznych, gromadzenia danych, finansowania i programowania, aby lepiej zapobiegać przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć na całym świecie oraz lepiej reagować na taką przemoc;

86. podkreśla, że kobiety i dziewczęta będące migrantkami i uchodźczyniami, wymagające ochrony powinny być postrzegane jako osoby uprawnione do tej ochrony;

87. wyraża uznanie dla postępów w realizacji inicjatywy UE i ONZ „Spotlight”; wzywa Komisję do zadbania o to, aby projekty finansowane w ramach tej inicjatywy służyły eliminowaniu podstawowych przyczyn naruszania praw kobiet, takich jak utrwalanie szkodliwych stereotypów związanych z płcią;

Prawa dziecka

88. ponawia apel do UE i jej państw członkowskich o pogłębienie współpracy i dialogu z państwami trzecimi, aby uwzględnić prawa i ochronę dzieci jako priorytet w celu propagowania poszanowania praw dziecka na całym świecie oraz aby nie pozostawić żadnego dziecka bez pomocy; wzywa w związku z tym UE i jej państwa członkowskie do współpracy z krajami partnerskimi oraz do zobowiązania się do przeznaczania dalszych środków finansowych, w szczególności w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej, w celu sprostania globalnym wyzwaniom w zakresie zdrowia i edukacji dzieci, w tym prawa do edukacji w języku ojczystym, wyeliminowania pracy dzieci, zwalczania przemocy, wykorzystywania seksualnego oraz wczesnego i przymusowego małżeństwa, handlu dziećmi i ich wykorzystywania, a także rekrutacji i wykorzystania dzieci w konfliktach zbrojnych, których ofiarami są miliony dzieci; przypomina, że w najlepszym interesie dziecka leży zapewnienie mu ochrony, opieki i bezpieczeństwa w środowisku, które umożliwi mu dorastanie, z potrzebnym mu wsparciem i ochroną, oraz zaspokojenie jego podstawowych potrzeb; podkreśla, że edukacja jest kluczowym narzędziem walki z dyskryminacją i przemocą wobec dzieci; wzywa do przyjęcia środków zmierzających do ułatwienia dzieciom dostępu do edukacji;

89. z zadowoleniem przyjmuje uwagę poświęconą działaniom UE w zakresie ochrony i propagowania praw dziecka z okazji 30. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka i ponawia swój apel do Komisji o zbadanie, w jaki sposób UE jako organ może przystąpić do tej konwencji;

Prawa osób z niepełnosprawnościami

90. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację w 2019 r. Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz protokołu fakultatywnego do niej; podkreśla znaczenie pełnego uwzględnienia specyfiki potrzeb osób z niepełnosprawnościami; wzywa UE do włączenia walki z dyskryminacją ze względu na niepełnosprawność do polityki działań zewnętrznych i pomocy rozwojowej, obok walki o równy dostęp do zatrudnienia oraz do edukacji i szkoleń, a także do wspierania rozwiązań ułatwiających osobom z niepełnosprawnościami funkcjonowanie w społeczeństwie; ponownie podkreśla znaczenie skutecznego wdrożenia Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych zarówno przez państwa członkowskie UE, jak i jej instytucje, zwłaszcza w odniesieniu do zobowiązań UE w zakresie pomocy humanitarnej i współpracy międzynarodowej we wszystkich odnośnych obszarach polityki UE; podkreśla znaczenie niedyskryminacji oraz potrzebę wiarygodnego uwzględnienia zasady powszechnej dostępności i zapewnienia poszanowania wszystkich praw osób z niepełnosprawnościami;

Prawa przysługujące lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym

91. potępia piętnowanie, arbitralne zatrzymania, tortury, prześladowania i zabójstwa osób LGBTI oraz podżeganie do przemocy wobec nich; wyraża ubolewanie z powodu pogłębiających się rozbieżności w rozwoju sytuacji w państwach, które zmierzają w kierunku lepszej ochrony praw osób LGBTI, zwłaszcza przez dekryminalizację homoseksualizmu, oraz w państwach, które naruszają te prawa i umożliwiają prześladowanie, dyskryminację i stygmatyzację osób LGBTI; uważa, że takie praktyki i akty przemocy wobec osób ze względu na ich rzeczywistą i postrzeganą orientację seksualną, tożsamość płciową, ekspresję płciową lub cechy płciowe nie powinny pozostawać bezkarne i muszą zostać wyeliminowane;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

92. wzywa UE do odegrania wiodącej roli w obronie praw człowieka i zwalczaniu dyskryminacji i stygmatyzacji osób LGBTI, tzw. terapii konwersyjnej, okaleczania narządów płciowych i przymusowej sterylizacji osób transpłciowych; ponadto wzywa UE, by wykorzystwała wszelkie dostępne narzędzia dyplomatyczne w celu wspierania dekryminalizacji stosunków seksualnych między partnerami tej samej płci za ich obopólną zgodą oraz dawała przykład w zwalczaniu przemocy i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, tożsamość płciową, ekspresję płciową i cechy płciowe poprzez skuteczne wdrożenie nowej strategii na rzecz równości osób LGBTI+, zarówno w UE, jak i poza nią; wzywa UE i państwa członkowskie do dokładnego i konsekwentnego stosowania wytycznych UE w sprawie propagowania i ochrony praw człowieka przysługujących osobom LGBTI we wszystkich dziedzinach polityki zewnętrznej;

93. podkreśla, że pandemia COVID-19 dotknęła w dużej mierze społeczności LGBTI, prowadząc do gwałtownego wzrostu przemocy domowej wobec osób LGBTI, które zostały zmuszone do powrotu do dyskryminujących rodzin i gospodarstw domowych lub odbycia w nich kwarantanny, do zwiększenia bezrobocia i bezdomności, braku dostępu do leczenia ratującego życie, takiego jak świadczenia dotyczące HIV oraz opieka medyczna związana z transycją, a także do zwiększonego poszukiwania kozłów ofiarnych; wzywa do uwzględnienia osób LGBTI w programach pomocowych związanych z COVID-19;

Ludy tubylcze

94. wyraża głębokie zaniepokojenie cierpieniem i bezbronnością ludów tubylczych w wyniku między innymi skutków zmiany klimatu, pandemii COVID-19, utraty ziemi i środków do życia z powodu działalności korporacji i związanych z nią szkód; ubolewa nad faktem, że ludy tubylcze na całym świecie nadal padają ofiarą powszechnej i systematycznej dyskryminacji i prześladowań, w tym przymusowych wysiedleń, arbitralnych aresztowań i zabójstw obrońców praw człowieka i osób zajmujących się obroną ziemi; zaleca, by UE i jej państwa członkowskie włączyły odniesienia do ludów tubylczych i praw zawartych w Deklaracji praw ludów tubylczych ONZ do odpowiednich i powstających ram dotyczących należytej staranności oraz zapewniły, aby korporacje wielonarodowe były pociągane do odpowiedzialności w przypadku naruszenia swoich obowiązków;

95. ponownie apeluje do UE, państw członkowskich i ich partnerów będących członkami społeczności międzynarodowej o podjęcie wszelkich niezbędnych środków mających na celu uznanie, ochronę i wspieranie praw ludów tubylczych, w tym ich praw do ich języka, ziemi, terytoriów i zasobów; z zadowoleniem przyjmuje pracę społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych w tym zakresie; potwierdza potrzebę utworzenia mechanizmu dotyczącego rozpatrywania skarg, który umożliwiłby składanie skarg dotyczących naruszeń i pogwałceń praw ludów tubylczych wskutek działalności przedsiębiorstw wielonarodowych; przypomina swoją decyzję o powołaniu w Parlamencie stałego sprawozdawcy ds. ludów tubylczych w celu monitorowania sytuacji tych ludów w zakresie praw człowieka; wzywa państwa do ratyfikacji postanowień konwencji nr 169 MOP z dnia 27 czerwca 1989 r. dotyczącej ludności tubylczej i plemiennej;

96. wzywa rządy do realizowania polityki rozwoju i polityki ochrony środowiska z poszanowaniem praw gospodarczych, społecznych i kulturowych i z uwzględnieniem ludów tubylczych i społeczności lokalnych, zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju ONZ;

Rasizm, dyskryminacja, ksenofobia i powiązana z nimi nietolerancja

97. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w 2019 r. przez Radę wytycznych UE w sprawie praw człowieka dotyczących niedyskryminacji w działaniach zewnętrznych; wzywa UE i jej państwa członkowskie do korzystania ze wszystkich dostępnych im narzędzi, aby zapewnić pociąganie do odpowiedzialności osób, które dopuściły się naruszenia praw z pobudek związanych z dyskryminacją ze względu na rasę, kastę (praca i pochodzenie), religię, pochodzenie etniczne lub narodowość;

98. odnotowuje z wielkim zaniepokojeniem skalę i skutki segregacji kastowej, dyskryminacji o podłożu kastowym oraz popełnianie naruszeń praw człowieka w związku z przynależnością kastową, w tym odmowę dostępu do systemu prawnego lub zatrudnienia, ciągłą segregację, ubóstwo i stygmatyzację, a także bariery kastowe utrudniające korzystanie z podstawowych praw człowieka i rozwój społeczny; ponawia swój apel o opracowanie unijnej polityki w dziedzinie dyskryminacji o podłożu kastowym; ponawia swój apel do UE i jej państw członkowskich o zwiększenie starań i wspieranie inicjatyw na szczeblu ONZ oraz w delegaturach UE i podczas jej misji w państwach trzecich w celu likwidacji dyskryminacji o podłożu kastowym;

99. przypomina o znaczeniu aktywnego wspierania inicjatyw włączających i antyrasistowskich, zwłaszcza w świetle nasilenia ksenofobicznych i rasistowskich ataków na całym świecie, w kontekście zwiększonych apeli o sprawiedliwość społeczną, które zainspirowały falę ogólnoswiatowych protestów;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

100. przypomina o kluczowej roli edukacji w obalaniu uprzedzeń i stereotypów oraz promowaniu tolerancji, zrozumienia i różnorodności, a także zwraca uwagę, że edukacja jest kluczowym narzędziem dla zlikwidowania dyskryminacji strukturalnej i rasizmu strukturalnego w naszych społeczeństwach; wzywa państwa członkowskie do promowania polityki przeciwdziałania dyskryminacji we wszystkich obszarach; uważa, że walka z rasizmem jest kwestią horyzontalną i że należy ją uwzględnić we wszystkich obszarach polityki Unii;

101. wzywa wszystkie delegatury UE i ich odnośne punkty kontaktowe ds. praw człowieka do konsekwentnego wypełniania obowiązku oceny i analizy stanu niedyskryminacji oraz do przedstawienia go w unijnych strategiach krajowych w dziedzinie praw człowieka w rozdziale dotyczącym niedyskryminacji i wykluczenia, a także odpowiednich częściach dotyczących poszczególnych przyczyn dyskryminacji lub grup doświadczających dyskryminacji; podkreśla, że aktualne informacje na temat stanu niedyskryminacji w rocznych sprawozdaniach z realizacji krajowych strategii w dziedzinie praw człowieka i sprawozdaniach szefów misji mają kluczowe znaczenie dla przygotowań do dialogów w dziedzinie praw człowieka i merytorycznego ich prowadzenia, przy czym w wytycznych wskazano również, że UE musi stymulować i wspierać aktywny udział społeczeństwa obywatelskiego w wielostronnych forach i mechanizmach dotyczących dyskryminacji o podłożu kastowym (praca i pochodzenie);

Mniejszości narodowe, etniczne i językowe

102. ubolewa, że pomimo międzynarodowych obowiązków i zobowiązań do ochrony mniejszości wiele państw realizuje politykę wymuszonej asymilacji mniejszości narodowych, etnicznych i językowych poprzez lekceważenie ich praw podstawowych oraz praw człowieka;

103. wzywa rządy krajów partnerskich UE do respektowania podstawowych praw człowieka mniejszości narodowych, etnicznych i językowych, w tym ich kultury, języka, religii, tradycji i historii w celu zachowania kultur i różnorodności; ponownie podkreśla potrzebę realizacji obowiązków i zobowiązań podjętych w ramach międzynarodowych porozumień i umów, zgodnie z zaleceniami Rady Europy;

Wolność myśli, sumienia, religii lub przekonań

104. jest wstrząśnięty liczbą zabójstw, ataków oraz aktów prześladowania, dyskryminacji, nękania i podsycania antagonizmu, do których doszło w 2019 r., a także liczbą ograniczeń praw, które w tymże roku wprowadzono wobec jednostek i grup wybranych ze względu na ich religię, przekonania, ateizm lub agnostycyzm; potwierdza poparcie dla ofiar przemocy ze względu na religię lub przekonania oraz swoje zobowiązanie do wyeliminowania takiej przemocy; podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na sytuację prześladowanych grup religijnych na całym świecie, które mają do czynienia z dyskryminacją, groźbami, przepisami dotyczącymi bluźnierstwa, przepisami dotyczącymi apostazji, rozbiórką miejsc kultu, przemocą, niewolnictwem, gwałtem, wymuszonymi zaginięciami, egzekucjami i ludobójstwem; podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi m.in. na sytuację prześladowanych chrześcijan na całym świecie, którzy stanowią zdecydowaną większość wśród grup religijnych narażonych na dyskryminację, przemoc i śmierć;

105. ponadto wyraża zaniepokojenie z powodu niewłaściwego wykorzystywania i instrumentalizacji religii do podważania innych praw człowieka, w tym praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz praw osób LGBTI; ubolewa nad faktem, że w niektórych państwach wprowadzono już prawo przewidujące karę za bluźnierstwo, przejście na inną religię lub apostazję lub dąży się do wprowadzenia takiego prawa; podkreśla, że wolność religii i przekonań obejmuje prawo do bycia osobą niewierzącą, prawo do przyjęcia postawy teistycznej, nieateistycznej, agnostycznej lub ateistycznej oraz prawo do apostazji;

106. wzywa Komisję, ESDZ i państwa członkowskie do wdrożenia wytycznych UE w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań; ponawia apel do Rady i Komisji o przeprowadzenie przejrzystej i kompleksowej oceny skuteczności i wartości dodanej funkcji specjalnego wysłannika przed rozpoczęciem procesu odnowienia jego mandatu i pozycji przez Komisję; nalega, by po przeprowadzeniu oceny prace wysłannika były odpowiednio finansowane w celu zwiększenia skuteczności UE w tej dziedzinie; ubolewa nad opóźnieniem w przeprowadzeniu tej oceny; wzywa Komisję do zagwarantowania przejrzystości procesu mianowania, a także mandatu, działalności i zobowiązań w zakresie sprawozdawczości w przypadku kolejnego specjalnego wysłannika UE oraz do zapewnienia jego zaangażowania na rzecz powszechności, niepodzielności i współzależności wszystkich praw człowieka oraz na rzecz europejskich wartości; przypomina Komisji o potrzebie odpowiedniego wspierania mandatu instytucjonalnego, zdolności i obowiązków specjalnego wysłannika;

107. z zadowoleniem przyjmuje światową wymianę poglądów na temat religii w społeczeństwie, zainicjowaną przez wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela w Brukseli w dniu 6 września 2019 r.; zaleca jednak zwracanie jednakowej uwagi zarówno na stosunki wewnątrzreligijne, jak i międzyreligijne; wzywa w związku z tym do rozwoju wsparcia UE na rzecz dialogu wewnątrzreligijnego na szczeblu lokalnym w celu zwalczania ekstremizmu i nawoływania do nienawiści; wzywa ponadto do uwzględniania celów w dziedzinie promowania i ochrony wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań w szerszym zakresie działań UE związanych z prawami człowieka;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

108. ponownie podkreśla wagę przywiązywaną do wolności nauki oraz wzywa UE i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków dyplomatycznych w drodze dwustronnych i wielostronnych inicjatyw dotyczących gróźb lub ataków na wolność nauki ze strony podmiotów państwowych i niepaństwowych, w szczególności brutalnych ataków na instytucje i członków społeczności szkolnictwa wyższego, a także dyskryminacyjnych polityk lub praktyk, nieuzasadnionych ograniczeń lub nacisku na badania naukowe lub wypowiedzi, bezprawne ściganie lub zatrzymanie; wzywa ESDZ i Komisję do ponownego rozpatrzenia mechanizmów wsparcia i ochrony dostępnych dla obrońców praw człowieka, aby rozwinąć zdolność do identyfikacji i udzielania pomocy, w tym nadzwyczajnej ochrony i wsparcia, w przypadkach ataków na wolność nauki; wzywa Komisję do zapewnienia stałego wsparcia na wysokim szczeblu Wspólnemu Centrum Uniwersytetów Europejskich na rzecz Praw Człowieka i Demokracji oraz jego globalnej sieci, będącego sztandarowym przykładem wsparcia UE dla edukacji w dziedzinie praw człowieka na całym świecie;

Wolność wypowiedzi, wolność mediów i prawo do informacji

109. potępia zabójstwa, porwania, uwięzienia, nękanie, zastraszanie i ataki – fizyczne i prawne – wobec wielu dziennikarzy, blogerów i sygnalistów, a także kontrolowanie internetu i mediów lub likwidowanie ich jako źródeł informacji; przypomina, że wolność wypowiedzi i wolne media stanowią zasadnicze fundamenty demokratycznego społeczeństwa; uznaje znaczenie prawa do informacji we współczesnych społeczeństwach, w tym w języku ojczystym, dla wszystkich społeczności etnicznych oraz rolę wszystkich form komunikacji w rozwoju kultury pluralizmu; przypomina, że media powinny przestrzegać zasady niedyskryminacji;

110. potępia podejmowane przez niektóre reżimy i władze próby zniesienia lub ograniczenia praw dotyczących wolności wypowiedzi lub wolności mediów, które owe reżimy i władze bezprawnie uzasadniają jako niezbędne do wzmacniania bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego bądź do zwalczania terroryzmu, zniesławienia, znieważenia lub bluźnierstwa; zwraca uwagę na nową falę cenzury stosowanej przez niektóre rządy pod pretekstem walki z fałszywymi wiadomościami podczas pandemii COVID-19;

111. potępia dezinformację i propagandowe ataki mające na celu zdyskredytowanie wartości, które UE propaguje na całym świecie, oraz napastowanie mniejszości; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu nasilenia mowy nienawiści i podburzania do przemocy w komunikacji prowadzonej w internecie i poza nim, ponieważ stanowi to bezpośrednie zagrożenie dla praworządności i wartości leżących u podstaw praw człowieka; zwraca uwagę, że zwiększona polaryzacja społeczna i polityczna pogłębiana przez algorytmy mediów społecznościowych wykorzystujące techniki uwodzenia umysłów napędza radykalizm, paraliżuje myślenie krytyczne, uniemożliwia dialog i toruje drogę do ekstremizmu;

112. zaleca wprowadzenie najlepszych możliwych zabezpieczeń przed szerszym dezinformacją i wrogiej propagandy poprzez opracowanie ram prawnych zarówno na szczeblu UE, jak i międzynarodowym, w celu zwalczania zagrożeń hybrydowych, w tym wojny cybernetycznej i informacyjnej; w dalszym ciągu popiera inicjatywy pomagające oddzielić fałszywe informacje i informacje propagandowe wprowadzające w błąd od informacji zgromadzonych w wyniku rzetelnej i niezależnej pracy dziennikarskiej;

113. podkreśla przypadki koncentracji mediów w rękach pojedynczych osób oraz brak przejrzystości w dziedzinie własności mediów, co ogranicza pluralizm mający zasadnicze znaczenie dla dostępu do bezstronnych informacji;

114. zdecydowanie potępia nieuzasadnione postępowania sądowe przeciwko dziennikarzom mające na celu ich kompromitację (strategiczne powództwo zmierzające do stłumienia debaty publicznej – SLAPP) i zamknięcie im ust, zwłaszcza w sprawach dotyczących korupcji; podkreśla potrzebę ustanowienia platform zapewniających mechanizmy wczesnego ostrzegania, gdy dziennikarze znajdują się w niebezpieczeństwie, oraz platform zapewniających ochronę ich pracy, aby umożliwić innym dziennikarzom niezakłócone prowadzenie trwających śledztw bez obaw o konsekwencje prawne;

115. przypomina, że wszelkie ograniczenia wolności wypowiedzi lub wolności mediów muszą służyć celowi zgodnemu z prawem zgodnie z zobowiązaniami międzynarodowymi zapisanymi w art. 19 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;

116. wzywa UE do dołożenia wszelkich starań na rzecz ochrony wolności wypowiedzi, wolnych mediów i osób podejmujących się ich propagowania; wzywa UE i państwa członkowskie do potępienia wszelkich form fizycznego lub sądowego zastraszania dziennikarzy stosowanego w celu ich uciszenia; wzywa specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej ds. praw człowieka do zwrócenia szczególnej uwagi na ochronę wolności, niezależności i pluralizmu mediów na całym świecie; podkreśla, że należy zadbać o skuteczne i systematyczne wdrażanie wytycznych UE w sprawie praw człowieka oraz wolności wypowiedzi w internecie i poza nim oraz regularne monitorowanie ich wpływu;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

117. zwraca uwagę na ciągle zmiany w krajobrazie medialnym i coraz częstsze korzystanie z sieci społecznościowych na całym świecie; podkreśla wyzwania i zagrożenia, jakie zmiany te stanowią między innymi w odniesieniu do naruszeń wolności wypowiedzi w internecie i poza nim, cenzury, ochrony danych, nawoływania do nienawiści, nękania oraz bezpieczeństwa dziennikarzy i sygnalistów; wzywa Komisję do monitorowania polityki i praktyk przedsiębiorstw z branży mediów społecznościowych, w szczególności ich narzędzi samoregulacji, które mają konsekwencje dla korzystania z wolności wypowiedzi na całym świecie, oraz do przedstawienia w stosownych przypadkach wniosków dotyczących zmian w polityce lub przepisach;

Kara śmierci, tortury i inne formy brutalnego traktowania

118. potępia stosowanie w wielu krajach na całym świecie tortur, nieludzkiego i poniżającego traktowania oraz kary śmierci; wzywa kraje, które jeszcze tego nie uczyniły, aby niezwłocznie wprowadziły moratorium na wykonywanie kary śmierci jako pierwszy krok w kierunku jej całkowitego zniesienia; z zadowoleniem przyjmuje pozytywny rozwój sytuacji w 2019 r., jakim jest spadek poparcia politycznego dla utrzymania kary śmierci w niektórych państwach, które jej nie zniosły; ubolewa jednak nad orzeczeniami niektórych krajowych organów sądowych, które doprowadziły do wzrostu liczby egzekucji w porównaniu z ubiegłymi latami; wzywa UE, aby w dalszym ciągu systematycznie potępiała stosowanie kary śmierci oraz prowadziła na całym świecie kampanie informacyjne przeciwko tej karze; apeluje do UE i jej państw członkowskich, by broniły zniesienia kary śmierci na wszystkich forach międzynarodowych i zabiegały o jak najszerze poparcie tego stanowiska;

119. potwierdza swoje zobowiązanie do promowania zakazu tortur na całym świecie, do opowiadania się po stronie ofiar oraz do pociągania oprawców do odpowiedzialności; z zadowoleniem przyjmuje aktualizację unijnych Wytycznych w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania; apeluje do wszystkich państw członkowskich i innych państw, które nie ratyfikowały Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania oraz Protokołu fakultatywnego do tej konwencji (OPCAT), której 35. rocznicę przyjęcia obchodzono w 2019 r., aby to uczyniły; uznaje znaczenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka w walce z torturami i innymi formami brutalnego traktowania;

Zwalczanie współczesnego niewolnictwa i handlu ludźmi

120. wzywa do bardziej zdecydowanej międzynarodowej reakcji z myślą o eliminacji współczesnego niewolnictwa i handlu ludźmi, a także związanych z tym sieci, obejmującej ustanowienie nowych obowiązków należytej staranności dla przedsiębiorstw w zakresie identyfikowania, oceny, powstrzymywania, łagodzenia takich sytuacji oraz zapobiegania im i współpracy z władzami oraz ulepszenie polityki karnej wobec handlarzy ludźmi i osób, które wykorzystują współczesne niewolnictwo lub czerpią z niego korzyści; przypomina, że te niedopuszczalne warunki pracy naruszają godność ludzką i podstawowe prawa człowieka; wzywa państwa, które nie ratyfikowały konwencji MOP dotyczących zwalczania tych zjawisk i pracy dzieci, aby to uczyniły;

Prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne

121. wzywa UE, aby zwiększyła wysiłki na rzecz promowania i ochrony praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych poprzez politykę zagraniczną i działania zewnętrzne UE, w szczególności przez skuteczne wykorzystanie klauzul praw człowieka zawartych w umowach międzynarodowych, w tym postanowień dotyczących pracy, oraz przez inwestowanie w kulturę i edukację, które stanowią narzędzia umożliwiające trwałą zmianę; z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie konwencji MOP dotyczącej przemocy i nękania, która zawiera nowe i wiążące międzynarodowe normy pracy, niezbędne do wyeliminowania tych plag z obszaru pracy oraz do ochrony ofiar; podkreśla potrzebę szczególnej ochrony matek w miejscu pracy, w trakcie ciąży i po jej zakończeniu, w tym w odniesieniu do zdrowia matek, urlopu macierzyńskiego i świadczeń, ochrony zatrudnienia i niedyskryminacji oraz karmienia piersią;

122. nie akceptuje faktu, że na całym świecie w dalszym ciągu dochodzi do naruszeń praw pracowniczych i związkowych oraz że dotyczy to wolności zrzeszania się, prawa do rokowań zbiorowych, prawa do informacji, konsultacji i uczestnictwa oraz podejmowania działań zbiorowych, a także prawa do sprawiedliwego wynagrodzenia, godnych warunków pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy;

123. przypomina, że dostęp do kultury i dostęp do edukacji stanowią podstawowe prawa człowieka; zwraca uwagę na znaczenie dyplomacji kulturalnej dla propagowania wartości pokoju i poszanowania praw człowieka; wzywa UE do włączenia kultury i edukacji oraz związanych z nimi praw do polityki w dziedzinie praw człowieka w ramach jej stosunków zewnętrznych;

Środa, 20 stycznia 2021 r.

Biznes a prawa człowieka

124. z zadowoleniem przyjmuje próby podjęte przez szereg europejskich przedsiębiorstw w celu wdrożenia ich polityki w dziedzinie społecznej odpowiedzialności na rzecz poszanowania praw człowieka oraz wdrożenia w różnych państwach członkowskich rozmaitych strategii politycznych i przepisów mających na celu zachęcanie do należytej staranności lub ustanowienie wymogu w tym zakresie; wzywa przedsiębiorstwa mające siedzibę w UE do wywiązywania się z ich społecznej odpowiedzialności poprzez dążenie do przestrzegania zasad i norm etycznych przyjętych w ramach jednolitego rynku UE;

125. wzywa do ustanowienia unijnego obowiązkowego instrumentu należytej staranności w zakresie praw człowieka i środowiska, w którym zobowiązano by przedsiębiorstwa do aktywnego angażowania się w identyfikację, ocenę, łagodzenie i zgłaszanie wszelkich negatywnych skutków ich działalności i łańcuchów dostaw dla praw człowieka oraz zapobieganie tym skutkom i który miałby zastosowanie do osób prawnych, liderów biznesu i kadry zarządzającej w przypadku naruszeń i który zapewniałby ofiarom dostęp do wymiaru sprawiedliwości i do środków prawnych; z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź, że wniosek Komisji będzie zawierał system odpowiedzialności; wzywa Komisję, by rozważyła inne rodzaje odpowiedzialności, w tym karnej, za najpoważniejsze naruszenia;

126. zaleca ujęcie w tym instrumencie prawnego obowiązku dochowania należytej staranności jako konkretnego elementu, aby zapobiec wykorzystywaniu przez przedsiębiorstwa współczesnego niewolnictwa i pracy dzieci w ich zagranicznych łańcuchach dostaw; zaleca, aby instrument należytej staranności obejmował wymóg przejrzystości w celu ułatwienia ofiarom dostępu do środków zaskarżenia w celu rozpatrywania skarg; wzywa do wdrożenia skutecznych mechanizmów w celu ochrony osób dochodzących roszczeń z tytułu działań odwetowych, w tym przepisów powstrzymujących przed wnoszeniem pozwów SLAPP; przypomina, że w związku z eksploatacją zasobów naturalnych może dochodzić do różnego rodzaju naruszeń praw człowieka;

127. podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia przez wszystkie kraje Wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka oraz wzywa te państwa członkowskie UE, które nie przyjęły jeszcze krajowych planów działania w zakresie praw handlowych, by uczyniły to jak najszybciej; zachęca UE i państwa członkowskie do konstruktywnego uczestnictwa w pracach międzyrządowej grupy roboczej ONZ ds. międzynarodowych korporacji i innych przedsiębiorstw w odniesieniu do praw człowieka;

128. podkreśla potrzebę ustanowienia międzynarodowego wiążącego instrumentu regulującego – w ramach międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka – działalność korporacji wielonarodowych i transnarodowych oraz innych przedsiębiorstw;

Nowe technologie a prawa człowieka

129. wyraża zaniepokojenie wykorzystywaniem w odpowiedzi na pandemię COVID-19 różnych narzędzi opartych na danych i nowych technologiach; podkreśla zagrożenia, często trudne do rozpoznania, jakie narzędzia te stanowią pod względem korzystania z podstawowych wolności, nadużycia władzy i większej podatności na cyberataki, w przypadku gdy nie istnieją skuteczne zabezpieczenia techniczne i prawne; wyraża zaniepokojenie z powodu obserwowanego wykorzystywania technologii w celu monitorowania i ograniczania wolności wypowiedzi mniejszości oraz jako narzędzia nękania; apeluje, aby UE jako lider w wyznaczaniu światowych standardów w dziedzinie prywatności i ochrony danych ustanowiła nowe normy i najlepsze praktyki zarówno do użytku w obrębie UE, jak i stanowiące rozwiązania naśladowane na całym świecie, aby zapobiec potencjalnie szkodliwym skutkom nowych narzędzi opartych na danych;

130. przypominając o swojej rezolucji z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie wykorzystywania uzbrojonych dronów⁽⁸⁾, wyraża nieustanne zaniepokojenie z powodu wykorzystywania uzbrojonych dronów z naruszeniem międzynarodowych ram prawnych; ponownie wzywa UE do pilnego opracowania prawnie wiążących ram dotyczących wykorzystywania uzbrojonych dronów, aby zagwarantować, że państwa członkowskie, zgodnie z ich zobowiązaniami prawnymi, nie popełniają bezprawnych celowych zabójstw ani nie ułatwiają popełniania takich zabójstw przez państwa trzecie; zwraca się ponadto do Komisji o odpowiednie informowanie Parlamentu o wykorzystywaniu funduszy UE na wszystkie projekty badawcze i rozwojowe związane z konstrukcją dronów; zwraca się o przeprowadzenie ocen wpływu na prawa człowieka w odniesieniu do dalszych projektów rozwoju dronów; przypomina o swojej rezolucji z dnia 12 września 2018 r. w sprawie autonomicznych systemów uzbrojenia⁽⁹⁾; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do wprowadzenia zakazu rozwijania, produkcji i wykorzystywania broni w pełni autonomicznej, która nie zapewnia rzeczywistej kontroli człowieka nad kluczowymi funkcjami dotyczącymi wyboru i atakowania celów; domaga się rozpoczęcia międzynarodowych negocjacji w sprawie prawnie wiążącego instrumentu, który zakazałby śmiertelnych autonomicznych systemów uzbrojenia bez istotnej kontroli człowieka; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz państwa członkowskie do przyjęcia wspólnego stanowiska do celów międzynarodowych negocjacji w tym względzie;

⁽⁸⁾ Dz.U. C 285 z 29.8.2017, s. 110.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 433 z 23.12.2019, s. 86.

Środa, 20 stycznia 2021 r.

Migranci i uchodźcy

131. wzywa rządy, aby reagowały z poszanowaniem praw człowieka i godności ludzkiej, jak również stosowały rozwiązania mające na celu uwzględnienie trudnej sytuacji migrantów i uchodźców oraz ich potrzebę ochrony, zgodnie z zasadami solidarności i partnerstwa oraz przy wskazaniu odpowiednich i dostępnych legalnych dróg migracji; wzywa UE i państwa członkowskie do wyeliminowania podstawowych przyczyn migracji, aby uniknąć sytuacji, w których pojedyncze osoby i rodziny czują się zmuszone do opuszczenia swojego kraju pochodzenia ze względu na brak możliwości życia w godnym i bezpiecznym otoczeniu;

132. ponownie podkreśla potrzebę zwalczania organizacji przestępczych i osób zaangażowanych w handel ludźmi; wyraża ubolewanie w związku ze złą sytuacją uchodźców w obozach dla uchodźców, brakiem perspektyw, długim terminem oczekiwania na rozpatrzenie wniosków o azyl oraz problemem z dostępem do podstawowej opieki medycznej, a w przypadku dzieci również do edukacji; wzywa do znalezienia nieizolacyjnych alternatyw dla zatrzymywania migrantów i uchodźców oraz sprzeciwia się w tym kontekście wszelkiemu niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu migrantów; podkreśla znaczenie przestrzegania praw człowieka podczas obowiązkowych badań medycznych i podkreśla, że wszystkim osobom ubiegającym się o azyl i migrantom należy zagwarantować dostęp do podstawowych usług, w tym w zakresie kompleksowej opieki zdrowotnej; podkreśla znaczenie utrzymania prawa do azylu na całym świecie;

133. wzywa właściwe organy państw członkowskich UE, aby traktowały z dobrą wolą i starannością osoby ubiegające się o status uchodźcy zgodnie z zasadami praworządności, a także aby wspierały łączenie rodzin w celu położenia kresu sytuacjom, w których uchodźcy są oddzieleni od swoich bliskich krewnych, w szczególności dzieci;

Wspieranie demokracji

134. wzywa UE do zwiększenia wsparcia na rzecz demokratycznego uczestnictwa obywatelskiego, które nasila się od 2019 r. w kontekście wzrostu populizmu, nacjonalizmu i reżimów autorytarnych; wzywa Komisję i Radę do wzmocnienia unijnych programów na rzecz wspierania demokracji na całym świecie przez promowanie prodemokratycznych procesów oddolnych i budowanie odporności instytucjonalnej; podkreśla w związku z tym działania na rzecz wspierania demokracji, które realizuje Parlament, w tym programy obserwacji wyborów, mediacji, szkolenia i mentoringu, wymagające dostosowywania do zmieniającej się sytuacji krajów partnerskich, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki kulturowej i narodowościowej zaangażowanych państw trzecich w celu wzmocnienia dialogu i partnerstwa z tymi państwami; popiera apel wyrażony w konkluzjach Rady z dnia 14 października 2019 r. w sprawie demokracji oraz w Planie działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024, aby propagować elastyczniejsze, bardziej innowacyjne i długoterminowe podejście do wspierania demokracji, uwzględniające specyfikę konfliktu; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje i wspiera prace niezależnych organizacji prowadzących działalność w oparciu o podstawowe wartości Unii Europejskiej i wspierających przemiany demokratyczne na świecie oraz zachęca je do dalszych wysiłków;

135. zobowiązuje się do promowania większej przejrzystości procesów demokratycznych, zwłaszcza finansowania kampanii politycznych i tematycznych prowadzonych przez różne podmioty niepaństwowe;

o

o o

136. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także Wysokiemu Przedstawicielowi Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącemu Komisji, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Przewodniczącemu 75. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka i szefom delegatur UE.